

Fk

Salvi kiskönyv

Rákóczifalva 2007.

FK

Salvi kiskönyv

Rákóczifalva 2007.

*Kiadja: Market Grafik Bt.
a Rákóczi Lap Baráti Kör megbízásából*

Rákóczi Baráti Kör

Felelős kiadó, tipográfia:

Papp Imre

Szerkesztette:

Pappné Benson Mária

2007. december 14. (Mindenki karácsonya)

ISBN 978-963-06-3991-0

Előszó

SZÉP MEGSZÓLALÁSOK! Így csupa nagybetűvel és - a figyelemfelkeltés, valamint a figyelem ráirányítás szándékával - felkiáltó jellel.

Mai zord, befelé forduló, rendkívül kritikus és kevésbé önkritikus világunkban üdítő harmatként hat SZÉP MEGSZÓLALÁSOKAT olvasni. Kellemes meglepetés ez számomra és bizvást remélem, mindenki számára, aki e kis füzetecskét – Falvi kiskönyvet – ahogy szerkesztő barátaim nevezik, kezébe veszi.

Jól időzített megjelenés: a 2007-es esztendő, szeretet ünnepe. Szükségünk van erre a válogatásra. Ha Ön kedves Olvasó csak megvette ezt a könyvet és még nem lapozott bele, talán nem is tudja, mennyire szükségünk van rá. A benne rejlő szép, míves sorokra, szavakra, lelket gyönyörködtető érzésekre. Ha már bele is olvasott, - ne talán el is olvasta – bízom benne, egyetért velem. Most, amikor emberi indulatok, érzések, érzelmek, tudati – vagy tudaton kívüli – állapotok minden alap, tény, történés nélkül feszülnek egymásnak, egy szóval ma, itt, Magyarországon, az Alföld közepén, Rákóczi falván, az utcáinkban, a családjainkban, a barátaink között szükség van e szép gondolatokra. Ráadásul földieink ajándékoztak meg ezzel bennünket az elmúlt tizenöt évben.

Gratulálok és köszönöm az ötlet szülőinek azt, hogy eszükbe jutott, azt, hogy megfogant és azt, hogy megszületett. És ahogy olvasom, hallom, folytatása következik.

Várom a következő karácsonyt.

Magam is – nem csak szóval – támogatom e szépíró-verselő kötet megjelenését. Kérem a szépet és jót kedvelő helyi és nem helyi honfitársaimat – akik tehetik - kövessék a példámat. Legyünk együtt egy jó, hasznos, lelket és szívet melengető kezdeményezés mecénásai.

Kívánok minden kedves Alkotónak, Olvasónak - e kis könyvecske által is - áldott, szeretetteljes karácsonyt!

Rákóczi falva, 2007. december 4.

*Tóth Lajos
polgármester*

Bevezetés

Tisztelt Olvasó!

A Rákóczi Lap Baráti Kör 2007. március 15-én alakult, mint civil szervezet. A kör tagsága főleg a Rákóczi Lap munkatársai és segítői köréből verbuválódott.

Célunk: tevékenységünkkel Rákóczifalva kulturális életének gazdagítása, elsődlegesen a Rákóczi Lap megjelenését biztosító háttérmunka színvonalának folyamatos emelésével.

Köztudott, hogy nagyközségünk önkormányzata minden megalakult civil szervezetet alanyi jogon harmincezer forinttal támogat, amit belátásuk szerint költenek el.

Tagságunk úgy döntött, hogy a kapott juttatást megpróbálja hasznosan befektetni (tükrözve tevékenységünket), és azt a faluközösség javára fordítani. Ez az indíttatás adta az ötletet, hogy a településünkön valamilyen formában közzétett szépprózákból összegyűjtünk egy csokorra valót, és azt egy kötet formájában megjelentetjük. Egyrészt újra nyilvánosság elé kívánjuk tární a hajdani Tárogatóban, a későbbi Rákóczi Lapban, valamint egyéb formában megjelent műveket, másrészt összegyűjtve könyv formában megőrizni a jövő nemzedékének.

A kötet első részét a helyi lapokban már publikált írók, majd ezeket követően Balázs Antal, Csüllögné Kerekes Csilla és Pozderka János művei alkotják.

Ennek a könyvnek (sorozatnak) lett a címe:

„Falvi kiskönyv”.

Terveink szerint ez minden év december havában megjelenne, azonos formátumban és más-más tartalommal.

A harmincezer forint nem lett volna elég a kiadásra, így kénytelenek voltunk támogatókat keresni a nyomdaköltség fedezésére.

Jelen sorok írásakor valójában még csak ígéretnek birtokában vagyunk, de ezek biztatóak, így ez az örömteli tudat bátorít a munka elkezdésére minket.

Fent említettem, hogy a „Falvi kiskönyvet” sorozatként kívánjuk megjelentetni. A következő kötet Rákóczi falván a képzőművészet területén ténykedők alkotásaiba nyújtana bepillantást, színes kivitelben.

Induló tőkét az első könyv eladásából származó bevétel biztosítaná.

Előre is köszönve az anyagi és erkölcsi támogatást mindazoknak, akik mellénk álltak.

*Papp Imre Rákóczilap
Baráti Kör vezető*

***A Tárogató 1991-98. számaiból
válogatás***

Erdei Lajos:

BOLYONGÁS AZ ŪRBEN

Te vagy a Nap!
Millió színben sziporkázva
Szórod sugarad,
S, mint tengernyi csillag az égen,
Kering körülötted a férfi had.

Én távolról nézlek.
Mire fényed hozzám ér, kihűl.
Én végtelen bolyongok, egyedül.

Nekem nem Te vagy a Nap.
Meleget nem adsz,
Nem is világítasz.

Ridegségedtől majdnem megfagyok.
Nekem Te vagy a Hold.
És én őrült,
Holdkóros vagyok!

Kiss Piroska 3.b. oszt. tanuló

TÉL

Esik a hó, esik a hó,
jaj de jó,
mert jön a kedves, öreg
Télapó.
Szállingózik télen a hó –
jöjj el kedves Télapó.
Min jön a Télapó?
Ha szánon jön, nagyon jó,
Kiscipóm tele van sok kis
télapóval, kiscsizmám tele
van sok- sok csomaggal.

Balogh Zsuzsanna, 4.b

ANYÁMNAK

... Drága anyám egyet tudok én,
nem adnálak semmiért a Föld kerekén.
Mennyit szenvedtél a sötét reményben,
aztán fölkiáltottál, éljen!
Tudom, miért sírsz, miért könnyörögsz,
de mire való ez, ha nem értenek belőle
semmit sem.
Tudom, hogy fáj, tudom, hogy bánt,
de az életnek vége lesz egyszer –
ezt Te is jól tudod anyám!

Bede Melinda

CÍM NÉLKÜL

Kiutat keresel, csendes
pontot a rengetegben
Kitörsz, de hová?
Ugyan az vagy, köztes
állapotú zaklatott ember.
Mindig másra vágy
mint ami van.
Mosoly, derű távol tőled,
Szomorúság, levertség
él szívedben.
Egyszer rájössz a megoldásra...
de már késő, szíved felemészti
a rossz, a reménytelen.
Akarsz, de már fásult vagy,
nem enged a szíved szorító marok.
Meggzünsz! mielőtt elérnél valamit.
Miért élsz?
Ez a kérdés örökre marcangol.

Hovanyecz Virág:

MIKULÁS

Hull a hó, és hózik.
Télapó is fázik.
Belebújik bundájába,
úgy ül föl a szánkójára.

Zsákjában is sok minden,
mogyoró, dió meg más egyéb
Mi szíved, szád kedvence
s mi álmaidban megjelent,
sok- sok játék, ajándék,
mind nehezíti zsákja terhét.

Sötét éjjen, mikor az utcán
már senki sem jár,
elindul útjára,
ajándék osztó túrára.
Gyermekek várják és szeretik
kinek csomagot, kinek virgácsot
osztogatni siet, de én remélem
egy Barbit kapok, hisz Én
nagyon jó gyerek vagyok.

Bede Melinda III. gimnázium

SZERELEM

Rózsaszín köd, elringat,
Betakar, kiborít s boldogságot ad.
Lelkedre hirtelen száll,
Vagy váratlanul telepszik rá.
S mire észreveszed, ajkad lángol,
szíved remeg.
S ő? Ki tárgya érzéseidnek?
Nagy talánya az életnek.
Kinevet, kihasznál vagy viszonozza
S Téged imád?
A boldogság múltó pillanat,
Ragadd meg! s a felhőkben érezheted
Magad.

Varga Olivér 6.C.

LÓCSOLKODÓ VERS

Erdőn, réten, hegyen át,
Megérkeztem,
Nyuszi úrfi fogatán.
Meglocsolok minden kislányt,
Anyukát és nagymamát
Valahányat.
A piros tojást megköszönöm,
El is viszem
Nyuszi úrfi fogatán.

Papp József:

ANYÁK NAPJÁRA

Anyák napja köszöntött ma ránk,
E szép tavaszi nap hajnalán
A természet is ünneplőruhát öltött
magára
hogy méltóképpen köszöntse az
édesanyákat.
Ti édesanyák!
Szívünk ma hozzátok száll,
Veletek együtt ünnepel,
S mond nektek köszönetet
Titeket köszönt ma a madarak dala,
A rét minden virágának felétek ára-
dó illata.
A verőfény, a gyöngyharmat,
Ma mind titeket magasztalnak.
Hozzátok hű gyermeksereg,
Vesz körül ma benneteket.
Kezük tele virággal.
S azzal köszöntik az édesanyákat.
Tőletek kapták az életet,
Ezért mondanak érte köszönetet.
Értük dobogó meleg szíveteket
Írántatok érzett hála és szeretet
árasztja el.
Sóhajuk a magasba száll, zengve szívük dalát,
Isten éltesse a sok drága Édesanyát.

Balogh Zsuzsanna, 4.b

ANYÁMNAK

... Drága anyám egyet tudok én,
nem adnálak semmiért a Föld kerekén.
Mennyit szenvedtél a sötét reményben,
aztán fölkiáltottál, éljen!

Tudom, miért sírsz, miért könnyörögsz,
de mire való ez, ha nem értenek belőle
semmit sem.

Tudom, hogy fáj, tudom, hogy bánt,
de az életnek vége lesz egyszer –
ezt Te is jól tudod anyám!

Majzik Zsanett, 4.b

AZ ÉJSZAKA

Az éjszaka anyuval álmodtam.
Rémálom volt – még szerencse, hogy csak álmodtam.
Nagy sziklán állt egy hegyen.

Engem nézett gyöngéden.

Épp legrani akart, engem ez nagyon felkavart.

Anyu ne! – kiáltottam fel.

Miért csinálod ezt velem?

Mondd, miért?

S ő azt kiabálta – a sok rossz jegyért!

Hirtelen felébredtem, s édesanyám állt mellettem, és
finoman fogta a kezem.

Átöleltem s azt kívántam:

Bárcsak örökké itt lenne velem!

Nagy Katalin, 4.b

AZ ANGYAL

Az angyal? Az az én anyukám.
Ő nagyon szép.
Sokat mos és főz is rám. Egy aranylány.
Jó feleség, jó anya, örömbeli mamika.
Takarékban dolgozik, könyvelő, így könyvel is.
Issza a fogyókúra teát,
Nagyon beleéli magát.
Egy csokor orgonát adok most Néked,
Ezt fogadd el Tőlem, mert felneveltél engem:
Öledbe vettél
Szorosan öleltél
Imádtál engem és még mindig szeretsz.

Szabó Józsefné

AZ ŐSZ

Itt van az ősz, elmúlt a nyár,
Alvóra készül a határ.
Lombos fákról hull a levél,
Csenededik erdő s a rét.
A nap éltető sugarát,
Nem érzi már, növény, virág.
Hűvös nappal, zord éjszaka,
Szél haragját borzongatja.
És a szép, viruló határ,
Pihenésre, álomra vár.

Bagyarik Szilvia

MÍ VAGYOK ÉN? ...

Mi vagyok én?
Csupán egy furcsa lény,
Aki a földön él.
Hangsúlyozom, -: Csak él!

Ha belenézek a tükörbe,
Nem láthatok a belsőmbé.
Láthatatlan vagyok!
A semmiben kapálódzok!

Szembenéz velem egy arc,
Egy ismerős arc.
Belenézek a szemébe:
És jajj-: mit látok benne!

Látom a belső lényem.
Sikoltottam, mert félttem.
Hangomtól felébredtem,
Felnevettem, mert újra
láthatatlan lettem.

Galambosi László

FARSANG

Álljon a bál, amíg állhat.
Nyaggassuk a citeránkat.
Körbe- körbe! Csak vidáman!
Maszk nélkül meg maskarában.
Pántlikázzuk a farsangot!
Kongassuk a nagyharangot!
Ide szálljunk! Oda szálljunk!
Csizmasarkon ugróst járjunk!
Kereplőkkel, kolompokkal,
nádsípokkal, vasbotokkal
kilenc király bandukoljon,
csipkés lángú lámpást gyújtson,
siska fülét hegyezgesse!
Prémsüvegben jön a medve.
Moha csüng a süvegéről,
pipájában tapló füstöl.
Hajladozunk. Énekelünk.
Ibolyásan ölelkezünk.
Álljon a bál, amíg állhat.
Zengessük a citeránkat!

Mácsai Mónika 7.a

MARSLAKÓ AZ ŪRBŐL

(Sci-fi történet)

Egy verőfényes délután barátnőmmel sétálgattam. Vidáman beszélgettünk, örültünk a jó időnek. Egyszer csak furcsa hangra lettem figyelmes. Éles, sipító hang volt.

Oldalra néztem a hang irányába. A szám tátva maradt, lábam alól kicsúszott a talaj. Gyorsan barátnőm karjába kapaszkodtam. Mert ami a szemem elé tárult, azt nyugodtan lehet csodának nevezni. Egy repülő csészealj! Anita (a barátnőm) dadogott a meglepetéstől:

- Móni! Csípj meg! Biztosan csak álmodom! Ez nem lehet igaz! E...e...ez cs...csak v...valami...mi trükk...kk!!

- Az ám, trükk! – helyesltem kikerekedett szemmel.

Mindketten sokat hallottunk már ilyen- olyan ūrlényekről, hisz a tv és a rádió oly sokszor emlegeti őket. De hogy pont mi találkozzunk velük... Á, ez nem igaz! Nem lehet igaz!

És ki fogja nekünk elhinni? Senki! Senki, hisz mi magunk sem hisszük el. Egyik ámulatból a másikba estünk, ugyanis kinyílt az ūrhajó ajtaja és egy furcsa lény lépett ki belőle. Zöld volt, mint az éretlen szilva. Lapos fejéből 3 mandula alakú valami volt kivehető, amit mi szemeknek neveztünk el. (Már amennyire a csodálkozástól gondolkozni tudtunk) 3 fülével, a lábával, 5 kezével, és 2 farkával igen groteszk látványt nyújtott. Bevallom, nagyon megijedtünk.

„Most mi lesz? Megöl? Felfal?”- ilyen gondolatok kergettek egymást a fejünkben. Az idegen tett felénk pár lépést,

és közvetlenül előttünk megállt. „Talán el kéne futni!” – gondoltam. Ekkor a lány megszólalt:

- Engem Zitának hívnak. És téged?
 - Engem Mártnak hívnak- hangzott a válasz.
- „Aha! Szóval Marslakó!” – gondoltam.

Erre Ancsával minden orosz tudásunkat bevetettük, és elbeszélgettünk új ismerősünkkel. Ő behívott az űrhajóba. Eleinte vonakodtunk, de végül győzött a kíváncsiság. A csészealj (ahogy mi neveztük) gyönyörű volt! Csillogott-villogott. Különböző gépezeteket láttunk, mind a megtestesült modern technika volt!

Leültünk egy valamire, amit „földi” nyelven székek neveznek, és gyönyörködtünk. Hirtelen egy hangos csattanást hallottunk, és elkezdett velünk forogni a világ. Mikor magunkhoz tértünk, a földön ültünk. Űrhajónak se híre, se hamva! Szemünket dörzsölgettük, és újra csak ezt ismételtük:

- Hogyan lehet ez? Hiszen itt volt? Vagy mégsem? Álom volt az egész? Fantáziánk szüleménye csupán? Máig sem tudjuk.

Nádas Orsolya

MEGKÉSETT KÖSZÖNTŐ

Édesanyáknak- Nagymamáknak

Van egy szó, van egy név ezen a világon
Melegebb, színesebb, mint sok édes álom.
Csupa virágból van, merő napsugárból,
Ha ki nem mondhatom, elepeszt a vágtyól.
Tisztán cseng, mint puszták esteli harangja,
Örömeben is sír, aki e szót hallja.
Ártatlan kisgyermek kis gügyögő szája,
Mikor gögicséli, mintha volna szárnya.
Mikor a szíved már utolsót dobban,
Ez az elhaló szó az ajkadon ott van.
Mehetsz messze földre, véres harcterekre,
Ez a szó megtanít igaz szeretetre.
Bánatban örömben ver az Isten, vagy áld,
Ha elrebegeg, már ez is imádság.
És ha elébed jön, könnyes szemű árva,
E szóra felpattan szíved titkos zárja.
Aranyos, imádott ez a szó, ez a név.
Királynak, koldusnak menedék, biztos rév.
Te vagy legboldogabb, nem gyötörnek gondok,
Ha elébe borulsz, és él kinek mondod.
Ha szomorú fejfán olvasod a nevet,
Virágos sírdombra a könnyed megered.
Van egy szó, van egy név, valóság vagy álom,
Nekem a legdrágább ezen a világon.
Ez a legforróbb szó, az én legszebb imám,
Amikor kimondom; Anyám,
Édesanyám!

Pappné Benson Mária

JÓT TÉT HELYÉBE JÓT VÁRJ!

Sötét van, hűvös az idő, majdnem zord is.

Zsúfolt busz – mint ahogy ez a korai órákban lenni szokott. Idős asszony száll fel, kosárral a kezében. Viszi a piacra a nyugdíj kiegészítésnek valót. Néhány percig mély csönd van körülötte, csak ő motoz, hogy helyet keressen a kosarának.

Ekkor történik a csoda! Egy tini felugrik és átadja a helyét a néninek! Az asszony hálásan mosolyog, elhelyezkedik és újra motozni kezd a kosárban. Elővesz egy érett körtét, odanyújtja a kislánynak – „jó lesz tízóraira!” – mondja. A kislányon látszik, hogy nincs ilyesmihez szokva, talán „égő”-nek is tartja, gyorsan becsúsztatja a hátizsákjába. Valahogy nekem a Holle anyó jutott eszembe az esetről, aminek a fő mondanivalója: „jó tét helyébe jót várj!”

Talán a kislány ezt most még nem érzi, de később – amikor a „jó tett” már nem „égő” – melegség költözik az ő szívébe is, ha erre gondol.

Téglás Pál

GYERTYASZENTELŐ ÜNNEP

Nem tudok én másként gondolni a gyertyával kapcsolatban, mint úgy, hogy a megszentelt gyertya jut eszembe. Mert ugyan a gyertya elsődleges feladata az volt, hogy az ember számára a nappal fényességét az éjszakába belopja, mostanában korunk világítástechnikai csodái között már csak a jelkép hordozásának szerepe jut a gyertyára.

Megszületik egy kis emberpalánta, elhozzák a templomba, hogy megkereszteltessék, és a hit világosságának jelképeként gyertyát tart a keresztszülő. Még ha valakit nem is keresztelnek meg, a születésnapj tortán talán az értelmi világosság jelképeként gyertya van, az évek számának gyarapodásával egyre növekvő számban.

Meghatóan hangulatos a templom a karácsonyi „gyertyadíszen”, még akkor is, ha ezek a gyertyák a műviség jeleit hordozzák magukon. Vagy gondoljunk a szobák bepárásodott vagy jégvirágos ablakaiból utcára csillogó karácsonyfa-gyertyákra. Meghitt békességet, a lélek nyugalmát, a családi fészek békességét jelzik.

Egyházi házasságkötésnél az új asszony kezében is gyertyát látunk. A fogyó gyertya, a maga szelíd lángjával jelzi az anyák, asszonyok, feleségek családban világító, gyerekek közt szeretettel melegítő feladatát, hogy fogyni kell, de közben áldozatosan önmagunkat kell adnunk azoknak, akiket Isten ránk bízott.

A pap gyakran idős, beteg embereket is látogat, hogy a betegségben a vallás vigasztaló gondolatait, a szentségek megerősítő kegyelmeit osztogassa az Egyház rendelete szerint. Megható látvány, amikor a pap belépésekor az idős

embereket sokszor reszkető kézzel, de bizonyosan hitük jeleként a kis gyertyát igyekeznek meggyújtani a betegágy mellé készített kis asztalon. Nem akarok érzélgős lenni, de bizony ez a lelki hangulat nagyon hiányzik a kórházi ágy mellől.

És a temetés is kötelességünk, mert emberek vagyunk, és még halálában is tiszteletet adunk az emberi testnek, jó lélekkel gondolunk embertársunkra, körülimádkozzuk tőlünk eltávozott lelkét. A ravatal mellett, vagy a halottakra emlékező napon meggyújtott piciny gyertya nagy üzenetet hordoz nekünk, élő embereknek: a hit üzenetét, hogy a teremtet világban földi feladatunk van, hogy fényt, meleget, világosságot kell sugároznunk itt a földön, és evilági fényosztottságunkért majd nekünk is osztogatnak a másik világ, a mennyország fényéből, hogy az „Örök Világosság” legyen jutalmunk.

Nagy Tibor 4.a

GYEREKEK ÍRTÁK

Autó alkatrészben

Az amerikai autó alkatrészek abroncsában abszolút aránytalan algyői agarak aranyat aratnak.

Rossz ruha

Rába Róbert rossz ruháját roppantul riadt, rőt rák rágja.

Gézenгúzok

Gézenгúz Gábor gézenгúzabb Gézenгúz Gézánál.

Erdei Sándor 4.a

A KARÁCSONYFA

Volt egyszer egy fenyőfa sűrű erdő szélén
de mégis csak karácsonyfa lett a végén,
először a díszeket, égőket rakták reá,
s utána avatták karácsonyfává
a szaloncukrok is ott lógtak rajta,
s volt még mellette sok kis angyalka,
és ami a legfontosabb a pompa.
Elérkezett a nagy nap,
ami mindenkinek jó volt,
a karácsonyfa meg a pompájával bókolt,
az ajándékoknak mindenki nagyon örült
és az egész család ott ült a karácsonyfa körül,
az ajándékok kibontása után mulattunk egy jót
s utána megtömtük a pocakunkat jól
így lett vége a karácsonynak
és így pompázott, így ragyogott
vízkeresztig a karácsonyfa.

Kedves Uram!

Amit most Ön kapott, mint látja, egy farsangot köszöntő vers. Egy olyan falubeli középkorú hölgy küldte, aki már sok verset írt, de soha nem volt szerencséje egyikkel sem. Ezt a verset a Tárogatóba szánta. Ha arra érdemesnek tartják, közöljék le kérem. El sem tudják képzelni, mekkora örömet szereznének ezzel a hölgynek.

Ne haragudjék kérem, hogy név nélküli levelet írok és azt sem tudatom Önnel, hogy ki a vers szerzője, de ezzel a hölgy kívánságát teljesíti.

Minden jót, és további eredményes munkát kívánok a Tárogató szerkesztéséhez!

Rákóczifalva, 1995. január 31.

FARSANG KÖSZÖNTŐ

Elérkezett a farsang végre;
fogadjuk hát nagy örömmel!
Mert csupán csak az a jele,
tavaszt hozott a keblében.
Elviszi a hideg telet,
s vele együtt a rossz szellemeket.
Hideg téltől dideregve
felolvasztja a szívünket.
Köszöntsük hát újra a tavaszt,
mely ifjakkak szerelmet ad!

Farsang napján jókedvűen,
tarka ruhák fergetegben
Jelmezbe bújt emberekkel
búcsúztatják a zord telet.
Jó Isten hát úgy rendelte,
hideg után legyen meleg!
Fázósakat melengesse,
éhezőket etetgesse.
Ez az évszak virágot hoz,
bő terméssel áldást adjon.
Embereknek enni adjon.

FARSANGI MESE

Valamikor réges-régen, amikor még békeességben éltek a Földön az emberek és az állatok, egyszer az embereknek az a gondolatuk lett, jön a tavasz, szeretnének egy jó mulatságot rendezni. Megkérték a jó tündért, engedje meg az erdei tisztáson, hogy mulassanak.

- Rendben van, holdtöltekor, hiszen tudjátok, a hold világít éjjel, olyan világos éjjel, mint nappal, hát mulassatok.

Az erdei állatok is örültek. Igen ám, de az emberek kapzsiak voltak és azt kérték a jó tündértől, hogy felöltözhessenek valami jelmezbe, hogy ne ismerjék fel egymást.

Akkor a jó tündér azt mondta:

- Jól van, csak meg ne bánjátok. – Majd odamutatott a raktárépülethez, így kihozhatta, ki-mit akart.

Rohantak az emberek, állatok, hogy hamar odaérjenek, és válogattak a jelmezekben, az emberek a farkas, medve, róka és még sokfajta állatét, még a medve egy táncruhát, az őzike kislányjelmezt, s ki tudná mind felsorolni, ki mit öltött magára.

A jó tündér jó mulatást kívánt, és azt mondta, mire a nap feljön, vigyék vissza a jelmezeket.

Csak hogy a nagy mulatságban az emberek megfeledtek a tündér kéréséről. A nap már magasan járt, amikor megjelent a jó tündér, s meglátta, hogy az emberek nem tartották meg az ígéretüket.

- Az lesz a büntetéseket, hogy némelyik ember mézesmázás, hízelgő, de gonosz, ravasz, mint a róka. A másik ember erős, mint a farkas, de goromba. A medve cirkuszba táncol, az oroszlán a cirkuszban engedelmeskedni köteles az idomárjának, még ha morog is.

Akkor az állatok megfogadták, hogy ezután nem hisznek az embereknek, a vadonélők félnek tőle, az ember pedig puskával járja az erdőt.

*A mesét elmondta: Szabó Józsefné
Lejegyezte: Katona Gizella*

Szabó Józsefné

1995

Új esztendő köszöntelek,
Mit hoztál e magyar népnek?
Békességet, boldogságot,
embereknek barátságot?
Szívünk, lelkünk nagyon
szegény,
asztalunkon kicsi kenyér.
Hiányzik az összetartás,
és hozzá az Isten áldás.
Új esztendő szépen kérünk,
hozd el ezt az áldást nekünk!
Boldog lesz a magyar
nemzet,
és Isten is megáld minket.

Ulviczky György
A KITASZÍTOTT

Az elmúlt nyáron látta meg a napvilágot először. Négy kis kurtalábú testvérével együtt vinnyogtak a vakvilágba a tacskozó kölykök. Gyorsan nőttek és hamarosan kezdték felfedezni a nagyvilágot a maguk módján. A szagok voltak a legérdekesebbek, minden egyébnél fontosabb volt az orruk, mint minden kutyának. Minden érdekes volt a számukra, és meg is kellett kóstolni, ami elébük került. Legyen az papucs, cipő, vagy giliszta. Boldogságban telt el ez a korszak. Az anyjuk finom meleg tejjel dagadtra tömték magukat. Egymással hancúroztak vagy éppen játékosan acsarkodtak, utána összebújtak és nagyokat aludtak. De egyszer az egyik napon idegen hangokat hallottak. Kíváncsian füleltek az ismeretlen emberek felé. Egy férfi volt a kisleányával, az egyik kölyökért jött. Kiválasztották az egyik kicsit, fölkapták és még csal el sem búcsúzkodhatott a mamától, a testvéreitől, már vitték is az autóba.

Idegen hely, ismeretlen emberek és szagok.

Hol a mama, és hol vannak a testvérek? Ekkora megpróbáltatásra persze, hogy csak nyüszítés a megoldás, gondolta a kis buta fejével. De hiába vonított, semmi és senki nem jött vigasztalni, sőt még új gazdája jól össze is szidta.

Teltek-múltak a napok és lassan ő is megszokta új környezetét, meg a gazdáját. Sokat játszott vele a kisleány, labdázott és fogócskázott, ha csak kedve szottyant neki. Azután a szép játékos napok úgy ritkultak, ahogy a kutyus növekedni kezdett. Már nem is volt olyan kicsi, aranyos, mint azelőtt, a kisleány szemében legalábbis már nem. S minél önállóbb lett, annál inkább kezdte a család nem szeretni.

- Adtál a kutyádnak kisfiam? Megmondtam, hogy csak addig marad a háznál, amíg gondozod! Én nem foglalkozok vele, van nekem elég bajom!

Bizony, ez a szöveg egyre gyakrabban hangzott el. Időközben a nyár is tovatűnt. Jött az ősz, hűvös, esős valójában és a csikorgó hideg beköszönte már sok szomorúságot hozott hősünknek. Néha már elfelejtettek neki enni is adni, s ha végre a közelébe jött valaki, ő boldogan ugrott föl. De bizony simogatás helyett rúgást kapott érte, hogy összepiszkítja a ruhájukat.

Az ólja is egy széllebélelt ládika volt, s ami pokrócot dobtak az aljába, az első latyakos napon elázott és föl sem száradt többet, csak vastagodott rajta a sár.

Majd ez is elmúlt és egyre enyhébb lett az idő, langyosabbak az éjszakák. A kis taci megérte az első tavaszt. Boldogan ugrált a szűk kis udvarban, valami hajtott, űzte el, hívta az ösztöne, de fogoly volt.

Még mindig a kisfiú adott neki enni, s hogy jobb idők jártak, néha még játszott is vele.

Az egyik kora reggel váratlanul, a gazda jött hozzá. Kötelet fűzött a nyakörvébe és hívta magával. Rossz érzése volt a kutyának, félt, iszkolt volna el, de keményen fogták a kötéel végét, és betuszkolták egy kocsiba. Ott egy kicsit megnyugodott, lefeküdt, fejét a mellső mancsaira fektette és várt.

Már jó ideje rázta az üres gyomrát az autó, amikor végre megálltak. A gazda kituszkolta a kutyát a kocsiból, leoldotta a kötelet a nyakából és nagyot lódított a kezével, hogy no, menj.

De a kutya nem mozdult. S ekkor egy jókorát belerúgott az ember a farába, mire a kiskutya felvinnyogott és megugrott pár métert, majd megint megállt tanácstalanul.

- Mit akar ez az ember? – gondolta.

S mikor látta, hogy az beül a kocsijába és elhajt, már végképp nem értette az egészet. Éhes volt, a gyomra már követelőzött, de mégsem az volt most a legfontosabb. Hanem ez a szokatlan, idegen, rideg környezet. Újra fölidézte emlékeiben a kölyökkori képet, mikor elszakították az övétől. Milyen borzasztó is volt az!

Leült és várt az út szélén, nem indult el a bozótosba vadászni. Figyelte a távolba vezető utat és várta a kispapát, hogy feltűnik egyszer csak, kezében a piros táljával és hozza neki az ételt.

Eltelt néhány nap, majd egy hét, több is, de a kutya ott maradt az út szélén. A naponta arra járó emberek már felismerték a kis barnabundást és volt, aki dobott neki egy kis maradékot. Néha még a főcsatorna partján horgászó emberektől is kapott egy-egy kis halat. Hetekig tengődött így szegényke, míg egyszer csak eltűnt. Mikor utoljára arra jártam, Martfű határában, már nem volt sehol a kis kitaszított.

Vajon mi lett a sorsa? Elpusztult vagy talán a jó sors megsajnálta, és magához vette valaki?

Bízom benne, hogy ez utóbbi történt velem, és nem a halál vette magához, mint megannyi sorstársát.

Varga Anett
EGYEDÜL

Olyan vagyok, mint
az ég csillagok nélkül,
bolyongok a Földön
kísértetként, egyedül.

Szívemen a magány
ül, mint nyomasztó teher,
a bánat fejem felett
kövér, sötét felleg.

Apró cseppek sokasága
mardossa arcomat.
Lelkem a félelem
zokogó rabja.

Sírástól átnedvesedett
párnákon fekszem,
rád gondolva, magamat
kínzóan emészttem.

Fáj a gondolat, hogy
mást ölelsz át.
Álmatlanul forgolódom
az év minden hajnalán.

Szabó Józsefné

ELSZÁLLT IFJÚSÁGUNK...

Elszállt ifjúságunk, mint a vándor felhő
Nem jön vissza többé, idős korra hajlott.
Fáradtunk, dolgoztunk, dacoltunk viharral,
Neveltünk gyermeket anyának, hazának,
És most csak a naplementét nézzük,
Feljön-e még, holnap is minékünk.
Vagy az éj csendjében, hosszú útra térünk,
Hol nincs jelen és jövő, nincsen mérlegelés,
Csak fáradt testünknek, békés megpihenés.

Gulyás Pál

GYERMEKNAP

Repül, repül a gyermekem
és soha el nem érhetem!
Nem érhetem el a kezét,
mely messzebb virít,
mint a hajnali ég!
Szemébe mindhiába nézek,
melyben minden tündéri éles
és mégis minden álmodik.
Nem érhetem el álmait.

Varga Anett

SZÍNLELT ÉRZELEM

Amit mondtál, ugye
hazugság volt?
Amit mondtál, annak
semmi köze a valósághoz.

Képzeletben a világot jelentő
deszkákon álltál,
s bennem egyedül csak
egy szerepet játszottál.

Szerepet játszottál,
sikerült a babérokat learatni,
most boldog vagy, mert új
dicsőséget tudsz felmutatni.

Kitűnően alakítottál
egy érzelmet,
én pedig minden egyes
szavadat elhittem.

Elhittem mindent, s most
szívem darabokra hullik,
nem kell sok idő,
míg egészen elporlik.

Elmúlik minden, mert
elmúlik a nyár,
rám keserű, magányos
ősz vár.

Nem marad nekem más,
csak egy színlelt érzelem,
pár boldog perc,
s egy viszonzatlan szerelem.

Balázs Antal

ÜNNEPI SZÓZAT

Hétköznapok felázott sarában hajlott hátú kérdőjel monoton
Kezeivel tákolja az ünnepi színpadot,
Vágyszínű új ruhában feszít a szürkeség, tükör előtt álarcban
Gyakorolt kínos-szép pózok.
Éjszakában loholó ábrándok égis éró légvárainál
Bénító gondok elől törött munkájával szökik a remény,
Parkolók sivár aszfaltján rozsdában haldokló vasroncsok
Távírányítású autócsodákhoz fohászkodnak,
Metálfényű istenek, divathullámokban száguldó meddőség.
Talpig füstben mosolygó arcfestékek sztároktól lopott csillogás.
A fogakon fénylő makulátlan a lámpák,
Önmagát elsodorva falkába verődik az unalom szénné égett
Gondolatok colában lötyögő áldott-édes hazugság.
Szeszben oldódó lelkek baseball ráksapka diadalittas
Edzőcipőkben illúziófelhőkön tántorognak rózsaszín köldökbe
Takart agyak néma zokogása bajt ölelő feledés,
Izzadt nyershús testekhez gépérmek dörgölőznek,
Elektromos hangvihar lüktetése a falra kent csendből tele pofával
Zabál, kába fülekben vinnyogó szirénák, zakatoló remegés.
Befogott szájú hű kutyákat tartó kiválasztottak, fejek fölé
Emel pénzszagú aurában bölcsek
Alázatos radarszemeket elvakító aranytrónuson
Hétvégi bíborban vonagló főszerep.
Nytított ajtókon szivárog a hajnal árván hagyott üvegek
Között darabokra hullt poharaktól fogy a sötétség,
Bűzben ébredő széttaposott álmok romjain öklendezik az
Otthonhagyott valóság, felfordult gyomrában epe ízű
Eső szakad, s nyálát csurgatva vergődik az élet ingoványos mocsarán.

Szabó Józsefné

SZERETET ÜNNEPÉRE

Betlehemi istállóban
Született a kis Jézuska.
Édesanyja bepólyázza,
Ő a világ megváltója.
Pásztorok is elindulnak,
Fényes csillag mutat utat.
Ahol a csillag megállott,
Kis Jézust ott találjátok.
A pásztorok megérkeznek,
Leborulnak, énekelnek.
Betlehemi kisdéd Jézus,
Szeretetet hoztál nekünk,
Adj hitet a hitetlennek,
Kenyeret az éhezőknek.
Hajléktalanoknak szállást,
Bűnösöknek megbocsátást
Családokban szeretetet,
Minden népnek békeséget.
Akkor szép lesz karácsonyunk,
Ha mindenhol béke honol.

Varga Anett

SZERELEM

Szívünk mélyén
virágzik a szerelem,
ez a csodálatos
érzelem.

A szerelem elűzi
a magányt,
mitől a szív s lélek
oly kízóan fáj.

Gyönyörű ez az érzés,
mely két szívet összefon,
s a két szív kapaszkodik
egymásba rettentő nagyon.

BALLADA A SZERELMES LOVASOKRÓL

Együtt jártak több mint egy éve, boldogan sétáltak mindig kéz a kézben.

Örültek egymásnak, mindig együtt voltak
Amiért a szülők eleinte szóltak

De azután ők is beletörődtek, mert nem tudták egymástól eltiltani őket.

Szerették egymást, mert tudták egymásról, hogy a szeretetet nem kaphatják meg senki mástól.

Elég volt nekik mit egymástól kaptak, szerelmüknek határt soha nem szabtak.

Élvezték a száguldást az erdei utakon, repültek egymás mellett lovaikon.

A két lovas útja soha el nem vált, bánatuk is ha volt a utakon el nem szállt.

A látóhatár szélén ha két lovas megjelent, nekik mit jelenet leírni nem lehet.

Versenyre keltek a száguldó felhőkkel, elhagyott utakon repültek.

Ott ketten voltak, egymásra vigyáztak, soha nem indultak egymás nélkül útnak.

Egyetlen kérése az volt a fiúnak, hogy egyedül soha ne induljon útnak.

Féltette szerelmét, hisz ő volt a mindene, röviden-tömören az egész élete.

Mint minden szerelmes, ők is feleseltek, de csak addig tartott aztán kibékültek.

S akkor az egy napon minden másként történt, nem tartották be a rég bevált törvényt.

A távozás előtt a búcsúzás elmaradt, s mindez egy álnok félreértés miatt.

Hosszú napokig nem látták egymást, a szülők azt hitték mindkettőnek van más.

De őket gyötörte egy titkos rejtelem, az egymás iránt érzett legforróbb szerelem.

Szinte hihetetlen hosszúsággal teltek a napok, s mégsem békültek ki a megsebzett lovasok.

Mindkettő bánkódott, mindkettő szenvedett, kínosan teltek a napok az éjjelek.

Egyre csak azon törték a fejüket, a békülés útja vajon merre vezet.

S egy csillagtalán borús éjszakán, elhatározásra jutott a lány.

Belátta, hogy egyedül mit sem ért az élete, szerelmétől bármikor megbocsátást kérhetne.

Fejében már megszilárdult a hihetetlen gondolat, nem is töprengett rajta oly sokat.

Hihetetlen gyorsasággal már be is öltözött, fejére szokás szerint kobakot rakott.

Hosszú szőke haját felcsatolta, hogy lány van a ruhában, ki gondolta?

Eszébe sem jutott, hogy megvárja a reggelt, lement az udvarra, s fölnyergelt.

Ekkor jutott eszébe, mi volt szerelme kérése, hogy nélküle soha ne induljon el.

Keze ekkor rátalált egy képre, érezte, ha nem indul el meghasad a szíve.

Szemében ekkor már könnyek égtek, megnézte mégegyszer a félveőrzött képet.

Végül lován mindent megnézett, ugratott és száguldani kezdett.

Egész úton arra gondolt, mi lesz majd ha odaér.

Több volt neki ez a szerelem, mint koldusnak a kenyér.

Eltűnődve vágtázott és azt sem figyelte, hogy az út végén szakadék húzódott.

A szeme előtt minden egybefolyt, s nem vette észre a halálos kaput.

Az utolsó percekben az járt a fejében, hogy nem nézhet többé barátja szemébe.

A halállal tusázva szeme könnybe lábadt, s a halál küszöbén így búcsúzott:

„Ne haragudj rám, amiért elmegyek, ígérem ezután is mindig veled leszek.

S ne feledd, hogy csak téged szerettelek!”

Lova hűségesen útjára kísérte, együtt szálltak már ők az örök mezőkre.

S ott feküdtek a mélyben, a vén fák és a holdfény árnyékában.

Pontosan egy éve ennek az éjszakának, és a fiú eleget tett becsületszávának.

Megfogadta még akkor zokogva, hogy életében már csak egyszer ül lóra.

Most ezen a napon újra felöltözött, nyakára szokás szerint fekete kendőt kötött.

Elindult a lóhoz, a régi jó baráthoz, de mintha szívét kötötte volna a fejfához.

Azután mégiscsak elindult és felült a lóra, elbúcsúzott és bocsánatot kért tőle.

A helyi szerpentin volt az út vége, az állandó útvonal régi szép emléke.

Nemrég még boldogok voltak, a fiú arra gondolt menyit lovagoltak.

S íme most magányosan nem tud feledni, örökké csak azt a lányt tudja szeretni.

De ő elment, itt hagyta, s más már nem érdekli, csak egyetlen dolog, utána menni.

Csillogó szemekkel a kantárt markolta, és csöppet sem figyelt a kijelölt útra.

Nagyot ugratott a tátongó mélységbe, egyszerre elvesztett mindent örökre.

Minden nyugodt volt már, elmúlt a fájdalom, megbékélve mindennel nagyot sóhajtott.

Lent a sötét mélyben a vén fák suttogtak, s ott feküdt a fiú megnyugodva, boldogan.

(Chatrin)

Varga Anett

ÖRÖK, ÉJSZAKAI ÁLOMVILÁG

Lassan csukódik le szemem,
előttem bódító mosolyod lebeg,
álmatag barna szemeidben
fényes tűz izzik,
kínzó vágytól bizsergő ajkam
perzselő csókjaidért epedezik.
Szerelemittas szívem balga
naivsággal egy álomvilágban él,
ereimben, lobogón, szerelmesen
áramlik, zubog a vér.
Szenvedélyes, érzéki szád
vad romantikát áraszt,
érezem, felforrósítja testemet
a vörösen izzó láng szikrája.
Akaratlanul birtoklod
hű, szerető szívemet,
az éjszaka hírnöke felém küldi
vissz a hanghát csengő nevetésednek.
Éjszakánként gúnyosan vigyorog
rám a magány,
s szívemre zúdítja az álmok
összes, súlyos fájdalmát.

Lábaim rogyadoznak, karjaim
gyengülnek a bánattól,
érted dobogó szíve,
retteg a pirkadattól.
Retteg, hiszen mást csókolsz
mámorra szomjasan,
s velem gonoszul játszadozik
az arcátlan kábulat.
Gondolataid napról napra
messzebb kerülnek tőlem,
s ha újra elnyom az álom,
fejedet más keblére hajtod le,
s engem a merengés láthatatlan
keze a vak sötétbe vezet.
Lelkemben örök éjszaka honol,
a nap sugarakat az álmok
világába nem szór.
Te sem látod a szenvedést,
mi bennem kínzón lüktet,
szemeim hallgatagon azt
suttogják hitetlen, konok szívednek:
Az életem mit sem ér Nélküled.

Szabó Józsefné
FARSANGI VÍGSÁG

Itt a farsang vigadjunk,
Táncoljunk és mulassunk,
Jelmezbálra készülünk!
Nem az leszünk, ami vagyunk,
Ha fiú vagyok leány leszek,
Ha leány vagyok vitéz leszek,
Ülök vessző paripámon,
Átvágtatok hét határon,
Rókafi a jobbját nyújtja,
Nyuszika elfogadja,
Hol a zene áll a bál,
Búnak, bajnak a vendég most fittyet hány,
Múlnak órák és nappalok,
Vidámságnak vége már.
Tegyük le a jelmezünket,
Mert a farsang elmúlt már.

Balázs Antal

VERSFÉLE EGY BALERINÁHOZ

Félénk mosolyú botladozó léptek ismeretlen világa
hosszú íveket követel, s amit ad választottjának:

lemondás, az lesz a hozománya,

Tükörfalakon csiszolódó esetlen mozdulatok

elcsigázott arcán izzad a fáradtság,

s ólmos béklyóiba dermedve riad:

tolongó kérdések között magára hagyva.

Vívódó álmok száműzött akarása

sarokba dobja hűséges cipőit,

bűnös pillanat felszabadult sóhaja ragyog,

de mit ér a vasnak mágnestől szerzett szabadsága?

Bánatot kortyoló szív kopott deszkákkal

újra közös szót keres,

Éjszakába merülő fehér ruhás nappalokkal virraszt,

felgyújtott vérében olthatatlanul háborog

táncban égő vágya.

Paraszas színpadon lobogó alakok könnyed suhogással

mély lelkekből komponált dallamokkal ölelkeznek,

szikrázó nászukat tömött széksorokból

feldíszített áhítat dicséri,

Megrabolt idő naparcú fejjépekkel piruettezik

testetlen szárnyain tovasodródva.

Virágos mosolyú csiszolt drágakő mozdulatoknak

lemondás, s tapsvihar lett hozománya.

Urbán Ferencné
TAVASZKÖSZÖNTŐ

Bársonyos gömbök az orgona ágon
A sárgabarack remek évet ígér.
A nap heve csókot ígérve nyalábol
egy csöppnyi tavat – színe fellegekig ér.

Tarka leányok a zöld puha réten:
Kankalin, mályva, mimóza, katáng,
Habos rokolyájuk a májusi éden
A sárga, a bíbor, a kék, meg a láng.

Libben a lille, a méhike bókol:
Hű szerelemben ölelve virág.
Téged is így ölel két karom olykor,
ha rám emeled szemeid sugarát.

Urbán Ferencné
TÉLI ÁLOM

Levetik nyűtt ruháikat a fák
lassan, szinte szemérmesen.
Álmosan nyújtózkodnak az ég felé,
sóhajukat nem hallod te sem.
Mit álmodhatnak télen a fák?
Ha álmodnak egyáltalán.
A meleg sugár, ha feltűnik,
s végigsimít az oldalán:
várja a tavasz langy melegét
a kényszerű pihenő után?

... Vagy csupán hagyja,
hogy megtörténjenek a dolgok
(ahogyan az emberek is)
némán és bután.

Csóke János

AZ ÉJJELI CSAVARGÓ

Este van, csend, alszik a falu, alussza mély álmát.
Deresek a háztetők, fáznak a fák.
Az utcai lámpa sápadtan világít, fáj neki a
sápadtság,
s szomorúan, irigykedve gondol testvéreire,
kik a melegen pihennek sötétben.
A verebek fázóan húzódnak össze az eresz alatt,
s reszketve őrzik vékony álmukat.
Egy kutya fázósan rázza meg láncos nyakát.
De hideg van a kutyafáját.
Lassan visszamászik óljába, csörög a lánc nyakában,
jöhet róka, tolvaj nem törődik semmivel.
De kinek is van kedve lopni ily hideg időben.
A hold ezüstösen világítja meg az utakat,
s csendesen csókolja meg a sötét ablakokat.
Haloványan világítva meg a zugokat,
ahová az est sötétjei beszorultak.
Halk kopogás hallatszik! Ki jön? Ki kopog?
Csak egy ember lehet! Ily időben csak ő megy, ő
kopog.
Egy ember, ki bánatában bolyong.
Mint kivert bika sötét erdőben úgy bolyong,
Mint vad tenger magában úgy háborog.
Komoran ballag, meg-meg inog, tántorog,
S szidja a világot, mely számára oly átkozott.
Magányos ő, mint az erdő fája,
Nincs rokona, barátja.
De ki barátkozna a zúgó széllel, a pusztá magánnyal
Az éjszaka csavargójával!

Szabó Józsefné

FELTÁMADÁS

Öröm és bánat, szeretet, szenvedés
Úgy kísér bennünket, mint két ikertestvér.
Mindnyájan egyformán jövünk a világra,
És mi lesz belőlünk? emberek farkasa.
Összetörünk mindent, amit csak meglátunk,
Szörnyű tetteinket még csak meg sem bánjuk.
Ha nehéz az élet, szíved tépi bánat,
Nézz föl az égre, ott vigaszt találhatsz.
A szeretet fénye onnan ragyog le rád,
Neked is lesz akkor boldog feltámadás.
Ember leszel újra, éled az életed,
Botlásodat mind- mind elfelejted,
Szeretni tudsz újra gyermeket, öreget,
segíteni tudól az elesetteknek.
Szível és lélekkel boldog leszel újra,
Családodban is gondtalanul élhatsz,
És kívánhatsz mindenkinek,
Boldog ünnepeket!

Pozderka János

KARÁCSONY

Karácsony, karácsonyeste. Mit is jelentenek számomra ezek a fogalmak? Sokat és sokfélét. Általában örömmel megélt ünnepeket, de bizony jó néhányszor szomorúságot, bánatot is. Amikor például Édesanyám, élete utolsó karácsonyán, halálos kórja ellen küzdve is megteremtette – vagy próbálta megteremtetni – számunkra a karácsony hangulatát. Számomra szörnyű érzés volt ez, hiszen jól láttam, milyen iszonyúan szenved – ekkor már jóformán enni sem tudott -, de azt is tudtam, hogy rajta már semmilyen orvos, semmilyen orvosság nem segíthet. Hiszen a lelke kapott gyógyíthatatlan sebet egy olyan ügyben, amit még magamnak is nehéz megértenem.

A másik, hasonlóan torokszorító élmény az volt számomra, amikor először ültük meg Édesanyám nélkül a karácsonyt. Ez 1984 karácsonya volt. Ebben az időben Édesapám már igencsak megfáradt, idős és beteges ember volt. Fát se nagyon akart már állítani, s ha gondozónőink – Erzsike néni és Marika – nem olyan kedvesek és figyelmesek, akkor abban az évben még karácsonyfánk sem lett volna. Ők azonban hoztak egy kis fenyőt, fel is díszítették, s így ebben az oly szomorú évben is volt egy kis karácsonyi hangulat a házunkban. Többnyire természetesen örömteli emlékként maradtak meg számomra a karácsonyok, különösen a gyermekkoriak. Akkor még Édesanyám díszítette a fát – később, amikor már kinőttem a gyermekkorból, Édesapám vette át ezt a tisztet, s amikor elkészült, akkor csengetett. (A csengő külön szám volt. Nem hiszem, hogy bárkinek is lett volna ekkora karácsonyi csengője. Valami-

kor a járdán találták, alighanem egy csikó nyakába való csengő volt. A nyelve hiányzott, ezt Édesanyám egy csavarral pótolta. De nekem nagyon tetszett.) Amikor aztán a szomszéd szobában megszólalt a csengő, én az örömtől és az izgalomtól valósággal extázisba esve, berontottam a szobába. Igen, berontottam, mivel akkoriban még elég jól tudtam lépkedni, s így, ha gyorsítottam a tempón, akkor annak, aki vezetett, ugyancsak igyekeznie kellett. A következő órákban azután csak azzal foglalkoztam, amit éppen kaptam. Ha játék volt, akkor játszottam, ha könyv, akkor olvastam, akár éjfélig is. Előfordultak olykor mulatságos esetek is: amikor például mindkét szülőmtől ugyanazt a könyvet kaptam meg. Vagy amikor azt mondták: ha rossz leszek, akkor a Jézuska elviszi a karácsonyfát. Ilyenkor mindig megmozdították az asztalt, mintha a Jézuska már emelné is a fát. Ez utóbbi persze csak mai szemmel tűnik mulatságosnak, akkoriban nagyon is komoly fenyegetésként fogtam fel a fa esetleges elvitelét.

A karácsony igazi jelentőségét, mindent átfogó családösszetartó erejét azonban csak akkor tapasztaltam meg teljes mértékben, amikor tíz évvel ezelőtt az Urbán család elvállalta gondozásunkat, s első közös karácsonyunkat együtt ünnepeltük 1986-ban. Amikor valamennyiben körbeültük a karácsonyfát, amely az ágyam mellett állt, s plafonig érő, méltóságteljes alakjával uralta a szobát, akkor éreztem először azt a csodálatos, leírhatatlan érzést, hogy milyen jó is, ha ilyen sokan szeretik az embert.

Már maga a készülődés is, a kis titkaival, csomag-dugdosásaival, mind újdonság volt számomra, hiszen korábban ilyenekben nem vettem részt. De ez a különös készülődés nem csak ebből áll, mindenre kiterjedő. Vendégváró ko-

szorú kerül a bejárati ajtóra, adventi koszorú az asztalra, szintén saját kezűleg készített papírmatricákat ragasztunk az ablaküvegre, az egész lakást betölti a fenyő, a mézeskalács és a sült alma illata. Mindig nagy fát állítottunk, mindig az én szobámban, amire nem veszünk drága csokoládédíszeket. Mézeskalácsot, almát, diót, tobozt akasztunk a fára. No meg a sok szép csillogó üvegdíszeket.

A kedves gyertyagyújtás után, elveszített szeretteink emlékére szintén gyújtunk egy-egy gyertyát, hogy lélekben ott legyenek ők is velünk.

Az ünnepi vacsora szerény, de csodás látványú – hála háziasszonyunk kreativitásának. Az ajándékok kibontása mindig közös játék. Milyen csodálatos élmény örülni a mások örömének. Ez az este mindig a móka és kacagás áradata.

Csoda-e, ha ilyen családi közösségből nem kívánkozom sehová, különösen nem egy intézet rideg, arc nélküli közönyébe.

A szeretet jegyében ezekkel a gondolatokkal szeretnék áldásos, boldog karácsonyt kívánni a TÁROGATÓ életre hívóinak és valamennyi kedves olvasójának!

Itt szeretném megragadni az alkalmat, hogy egész családom nevében szívből jövő köszönetet mondja dr. Faragó Lászlónak, Líbor Mihálynénak és Sebestyénne Marikának. Azt a szerető gondoskodást, amit számomra nyújtottak, nehéz helyzetemben segítettek, csak hálás szavaimmal tudom viszonzni.

Téglás Pál
AZ AJÁNDÉKOZÓ SZERETET

Karácsony tájékán rátör az emberiségre az ajándékozás kényszere. Felhasználható és felhasználhatatlan cikkek tömege kerül kereskedelmi forgalomba, és a kényszer által beindított emberek gépiesen vásárolnak mindent, ami útjukba kerül. Sokszor csak a megszokás cselekvése a karácsonyi ajándékozás, és nem értelmével, sem az ajándékozás szeretetével nem törődnek az emberek.

December elején mondta a rádióban egy Amerikából hazaérkezett riporter, hogy az amerikai kis- és nagykereskedelem egész évi eladásának csaknem felét a karácsony előtti, adventi időszakban teljesíti.

Jó lenne a karácsonyi ünnepek kapcsán elgondolkodni az ajándékozás szeretetéről, és a szeretetben megcselekedett ajándékozásról. Mert ez a kettő összetartozik. Csak a szeretet tud ajándékozni, és az igazi ajándék maga a szeretet. Különben keserű kereskedelemmé válik a legnagyobb hozzáértéssel kiválogatott drágaság is. És a szeretet leleményessége nélkül adott ajándék nem biztos, hogy a megajándékozott lelki örömét szolgálja, de az ajándékozónak is csak egy kötelesség megteljesítését jelenti.

Forráskúton voltam káplán, amikor egy esküvőnél elfeledtem a násznagyok nevét feljegyezni. Az esküvő utáni napokban az örömszülők házához elmentem, ki a tanya-világba, hogy a mulasztást bepótoljam. Az örömszülőket számomra érthetetlen műveletben találtam: jegyezgették föl sorjában, hogy melyik rokontól mit és mennyit kapott a házasságra lépett lány nászajándékképpen. Amikor megkérdeztem, hogy ennek a feljegyezgetésnek mi értelme van,

azt válaszolta az egyik örömanya, hogy majd ha az ajándékozó gyermeke lesz menyasszony-vőlegény, körülbelül anynyi ajándékot akarnak visszavinni, mint amennyit kaptak.

Kedves Olvasó! Válaszoljon a kérdésre: Szeretet ez, vagy huncut, anyagias számíttatás? Karácsony körül ugyancsak meg kell kérdezni magunkat: Ajándékozásunknak van valami lelki, kimondom a nevet is, Jézushoz kötődő oka, vagy csak egyszerűen az ajándékkal adósunkká akarunk tenni valakit, és csak kötelességszerűen tesszük ezt a cselekedetet? Van egy latin, ókori eredetű mondás (persze az érthetőség miatt magyarul írom le): Aki ad, önmagát adja! Nagyon drága, elemes, forgó-morgó játéokban csak a mechanika van benne és nem mi magunk. Amikor a gyerekre rá kell szólni, hogy vigyázz rá, el ne rontsd, mert nagyon sokba került.

Gyerekkorom emléke: De boldogok voltunk, amikor édesapánk segítségével kukoricacsutka, némi faanyag és kevéske drót felhasználásával egész tehéncsordát állítottunk elő, mindegyiknek neve volt, és nem kellett félnünk, hogy elromlik, és hogy nagyon drága volt.

Nem tudom én azt megtenni, hogy erkölcsanárként moralizálva morogjak, és ne papként mondjam el a gondolatomat. Ha már az ajándékozásról van szó, és éppen karácsony tájékán, nem lehet megkerülni, hogy a Betlehemben megszületett Jézusról néhány szó ne essék. Mert mindegyikünk karácsonya, hívó és hitetlen embereké szerte a világon, szoros kapcsolatban van Jézus Krisztussal, születésének ünnepével.

Az Evangéliumok, a Jézus élete történetét leíró könyvek úgy mutatják be a Megváltót, hogy Jézus nem emberi számíttatásokban, a maga hasznának latolgatásával és

nem kereskedelmi elvek hangoztatásával volt közöttünk, emberek között, hanem önzetlen szeretettel és szeretetének önzetlenségével. Jó példaként tette ezt előttünk. Tanításából tudjuk, hogy a magunkról megfelelő szeretetet kéri tőlünk is.

Karácsony van. Az ember egy kissé magába fordul ilyenkor, saját lelkét megvizsgálja. De jó lenne, ha az ajándékozó szeretet örömét is megtalálnánk magunkban!

Pozderka János

A BÁRÁNY ELJÖVETELE

És eljött akkor, eljött a szelíd égi Bárány,
Nem selyem ágyba, márvány palotába
Megérkezett jámbor, vemhes csacsi hátán,
lelkes állatok békés jászolába.

Békét hozott, békét e vérző, vad világnak
Hogy hunyjon ki végre a gyűlölet lángja.
Siess Bárány, siess! Egyre többen várnak,
Szíved szeretetét terítsd a világra!

Urbán Ferencné
BETLEHEM

Akkor este, mint kis lidércek
gyulladtak föl a gyertyafények
a piciny ablakok mögött.

Halkan pufogott a porban
a csacsi lába, s valóban
ott volt Jézus az emberek között.

Hozott mindenkinek új reményt,
megremegtette a gyertyafényt,
Isten fia közénk költözött.

Jöjj újra el karácsony éjjel,
segíts rajtunk most is reménnyel,
Ragyogj ismét mindenek fölött!

Varga Anett

NINCS...

/REMÉNYTELENSÉG/

Ma már tudom, számunkra nincs
közös út, nincs szerelem,
mindent elsöprő édes boldogság,
testet ringató, meleg ölelések.
Csupán könnyek sós, apró tengere,
melynek cseppjei tovaördülnek arcomon,
megbántott, sebzett szívem gyámoltalanul
melengeti mérges mosolyod.
Amit szeretnék neked bevallani,
talán örökre kimondatlan marad,
reszkető lelkem tovább szövögeti
a szerelmes szép szavakat.
Szemeim pillantása, néma könnyörgés,
ajkaim sápadt remegése, halk sóhaj,
minden nap egy törzsúrás,
irántad érzett szerelmem, halhatatlan.

Életemben nincs napfény,
csak sötét, koromfekete felhők végtelenje,
soha nem éreztem, mégis fájdalmasan hiányzik
erős kezeid gyengédsége.
Éjszakánként, ha rád gondolok,
szemeimben könnyek csillognak,
a homályban tisztán látom
gyönyörű, mosolygós arcodat.
Egyre csak sírok, s zokogok,
a fájdalom kízóan gyötrelmes,

szívemet lánggra lobbantotta, a vágy,
ám szerelmet nem remélhetek.

Te boldog vagy, hisz van kihez bújnod,
ha hideg az éjszaka,
ám az én testemet nem öleli senki,
ha közeledik a hűvös alkonyat.
Neked egy száj ontja édes csókjait,
ha ajkaid szomjaznak,
míg az én ajkaim a csókok ízéről
csak szunnyadva álmodnak.
S ha leereszkedik a tájra az est,
hozzád simul egy forró test,
míg én párnába zokogva,
egy elérhetetlen szerelemről, rólad merengek.

Már nincs remény, nem reménykedek,
az élet keserű nélküled,
szívem egyedül, érted dobog,
fájdalmam soha nem enyhülhet.
Görcsösen kapaszkodok egy láthatatlan szálba,
egy érintés, pár semmitmondó szó,
egy boldogtalan tekintet, mely a semmibe réved,
egy szerelem, mely bánatos tűztől lángoló.
Reménytelenség, könnyörtelen csalódás,
mit nekem juttat az élet,
szívem a magány sivár mezején,
hosszú idők óta lépked.
Vonszolja magát, nehéz az elgyengült test,
nincs, aki óvóan felkarolja,
nincs, aki egyetlen csókjával
kegyetlen rabságából kiszabadítsa.

Szabó Józsefné

ANYÁK NAPJÁRA

E szó Édesanya régi örökségünk,
Ez a szó az, ami elkísér a sírig.
Míg gyermek voltál, védett széltől és vihartól,
Puha, selymes párnád mindig két karja volt.
Ott aludtad legboldogabb gyermekkori álmod,
És Ő tudta neked minden kívánságod.

Elszálltak az évek és te felnőtt lettél,
Életed gondjában nincs már segítség.
Most már fordítva van, te felnőtt vagy, Ő fáradt,
Nyisd ki ajtódat, ha kopogtat nálad.
A tavasz virágát kössed egy csokorba,
Édesanyák napján tett az asztalára.
A nefelejccsel együtt nem hervad el soha,
Mert gyermeki emlék mindig ébren tartja.
Az Édesanya szó örökké megmarad,
Mert szerető fénye nem alszik ki soha.

Szabó Józsefné

KÉTEZER FELÉ

Egymás után telnek az évek felettünk
De mit hoz az újabb sohasem tudjuk
Jöttünk de honnan, megyünk de hová
Ezt a lépéseinket még fedi a homály
Sok évezredek vannak már mögöttünk
Hogy mikor kezdődött azt még ma sem tudjuk

Utazunk a holdba, fúrunk a földbe
De amit keresünk az vajon hol lehet?
Apa, anya, gyermek, unoka, nagymama
Elfér réges-régen egy nádtető alatt
Most a boldogságnak külön szoba kell
De a szeretetnek sehol sincsen helye
Kétezer felé visz az életünk hajója
Hány ember száll le félúton róla
Hányan halnak meg éhen, vagy ruhátlan
Hány embert takar be a feledés fátyola
Emberi mivoltunk vajon hova lettél
Vagy jeltelen sírban azt el is temették
Ezt keressük meg ássuk ki körömmel
Hogy meglássuk újra embert az embernek
Tiszteljünk öreget, gyermeket neveljünk,
Ne feledjük el, hogy embernek születtünk.
Ne a múltat nézzük, hanem a jelent
És úgy kívánjunk egymásnak erőt, egészséget
Ha ezt a célt tesszük hajónk árbócára,
Akkor révbe érünk ezredfordulóra.

Pelle Ferenc

VISSZATÉRÉS

Rákóczifalva és a repülőtér:
diákmunkatábor emléke kísér.
Az a három hónap negyvennégy nyarán
veszélyes és kemény volt – Rákóczifalván.
Éve óta tartó vágyat éreztem,
van-e régi, mi új, s hogy azt megnézzem.
Repült velem a busz, majd gyalogoltam,
bámultam és néztem, - nem is itt voltam...
Rákóczifalva és a repülőtér!
szétnézve nagyon sok meglepetés ér:
nincs meg a szálláshely, nincs a csomózó,
nincs a dohánypajta, közöttük parancsszó;
nincs kocsmá, ahol kalapkúrát vettem,
barakk sincs, melyhez maltert kevergettem;
nincs fasor, ahol bunkereink voltak,
ahova futottunk, ha szirénák szóltak.
Rákóczifalva és a repülőtér:
a község csak nő, nő, életteret kér.

A repülőtér meg zsugorodott lett,
jól látható rajta, a béke mit tett.
A bombázásnak a nyomát sem leltem,
a szirénék némák, nincs már félelem;
nincs reptéri munka, lapátom, ásóm,
nincs légiriadó, életért futásom.
Rákóczyfalva és a repülőtér
már nem az, ami volt. Látomás kísér?
Nem, csak amit látok egy másik világ:
új utcák, házak, ablakokban virág.
Rákóczyfalva: bár újjá születted,
a sok régi emlék bennem tovább él.
Meváltoztál, s ezzel sokkal szebb lettél,
távozván – úgy érzem – barátta tettél.

Szabó Józsefné

TAVASZ

Ébredjete kis virágok,
Kék ibolyák, gyöngyvirágok,
Tavaszi nap süt le rátok,
Madár fütyül fent az ágon.
Erdő, mező virágzó fák,
A szép tavaszt hirdetik már.
Hangos lesz az erdő újra,
Mókus fára mászik vígan,
Madárkák is fészket raknak,
Énekelnek, vigadoznak,
És örülnek a tavasznak.

FEJŐSTEHÉN

A honvédség mindig is különleges szervezetnek számított, kiváltságosságát főként a régi időben élvezhette aki ide bekerült, akinek itt állás találtatott, teljesen nyugdíjazásáig élvezhette annak a gyümölcsét, biztosan jó megélhetést jelentett az számára még az „obsitos” évei során is.

A tiszti, tiszthelyettesi iskolákat nem volt nehéz elvégezni, s felavatás után – hadnagyként, őrmesterként már nyitott is volt a pálya, csak az úton kellett megmaradni, a „sodrásba” kellett beletartozni.

Azazhogy nem is volt fontos nagyon az árral haladni, mert ahogy teltek az évek a szolgálat alatt, úgy a várakozási idő elteltével magasodtak a rendfokozatok, nőttek, emelkedtek a beosztások is.

Sok esetben egyáltalán nem a végzett munkát vették figyelembe – ha csak bejárt a munkahelyére, eleget tett a minimális, vele szemben támasztott követelményeknek, nem okozott hatalmas fegyelemsértést – letelt a várakozási ideje – már egy rendfokozattal előre is rúkkolhatott. Beosztások betöltése tekintetében általánosnak számított, amennyiben a „főnök” elment nyugállományba, vagy főntebb került, a helyettese ült a helyére – vagy pedig vitte őt is magával.

Jó párszor megesett olyan is – nem volt más, vagy csak túl fiatalok voltak az utána következők – ezért ki kellett nevezni az illetőt, pedig hát...

A jó beosztás, a magas rendfokozat pedig stabil megélhetést biztosított az egyén számára, az átlagosnál magasabb életszínvonalon.

Szerencse kérdése – s ki lehetett fogni, be lehetett tölteni hosszú-hosszú időközön át olyan beosztást is, ahol igen

magas az illetmény, a felelősség, a napi munka pedig elenyésző, a gyakorlatokon való részvételt csak irományokból ismerték.

A seregben csodálatosan meg lehetett bújni, el lehetett lavírozni – jól kellett tudni helyezkedni, s a felettes eljárással kellett nagyon jóban lenni, neki a kényét-kedvét keresni, őt kiszolgálni mindenben.

Egy személyben ő dönthetett mindenről, s mindenben! Az illetményemelések százalékos odaítéléséről, a jutalmazásokról, az előléptetésekről, a magasabb beosztásokba való kinevezésekről – meg még mennyi minden másról, ami egy hivatásos katona sorsa szempontjából meghatározó.

A szolgálati lakások kiutalása is jogkörébe tartozott, s meghatározó jelentősége lévén sokat számított, ki komfortos, ki pedig összkomfortosat kap, ki egyszobást, ki másfelet, ki kettőt ... s így tovább.

Mivel lehetőséget kaptak rá – jó néhányan ebből is pénzt tudtak varázsolni oly módon – hogy a részükre kiutalt három szoba + étkezőset mivel a fenntartása drágának bizonyult számukra leadták, kisebbbe költöztek – jelentős pénzösszeg ütötte a markukat, munka nélkül, érdemtelenül – csak egy kis fondorlatosság kellett hozzá.

Ha az illetékes nem figyelt rá, a többgyermekesek akár negyedévente folyamodhattak segélyért – elég volt csak annyit írniuk, vagy mondaniuk – több gyermek, több baj, több kiadás. Senki nem kérte tőlük számon, mire költik, egyáltalán a gyerekekre fordítják-e, vagy ahogyan páran közülük csinálták – a vendéglátó ipari intézményeket látogatják meg belőle – családjukhoz való hazaérkezések előtt.

Volt pénz – hát adták! Iskolakezdések előtt is jócskán – csak a felhasználás tévesztett célt alkalmasint. Pár példa

igazolja, egy családban egy hónapban az egyik szülő, másikban a másik kapta meg ugyanazon indokra a támogatást – honvédségen belül. Így nem volt különleges eset – a „hétköznapi” hivatásos tiszti gyerekek katonai ruházati boltos melegítőkből, szabadidőruhákban jártak, a három vagy többgyermekes családoknál pedig ez idő tájt ADIDAS cuccokra futotta.

A családok költségvetésében az elosztást, a beosztást különbözőképpen lehetett megvalósítani – de ha hiba csúszott a rendszerbe – a kért segély mindig segített.

Megemlíteném – házasságkötések, temetések zajlódtak, történtek meg – csak jól indokolni kellett – segélyekből. A bizottságok hiába voltak, nem tudtak gátat szabni a túlzásoknak, nem voltak képesek kiszűrni az „álcázott” eseteket, képtelenek voltak megakadályozni a nem reális odaítéléseket. Szép számmal akadtak olyanok, akik szinte erre alapozták megélhetésüket, többek foglalkoztak kérelmeik, indokaik megírásával – mint saját munkájukkal.

A hadsereg a feleségek, hozzátartozók számára is megfelelő bázist jelentett, munkahelyként sokan választották. Természetesen a legjobbakat szerették volna kieszközölni maguk, illetve választottjaik részére, s ha már másnak jobban sikerült – irigykedtek is rá, akadályokat is gördítettek elé. Rosszindulat jellemezte őket, a féltés, a féltékenység – nehogy a másinak jobb legyen.

Borzasztó jelenség volt – a nyugdíj korhatás elérése után is engedélyezték a kiválasztottnak a „munkavégzést” még néhány évig.

Ez a tény elkedvetlenítette a fiatalokat, s gátolta őket az előrehaladásban, a magasabb beosztásba való feljutásba. Illetményeik, járandóságaik biztosításával – csak az anyagi

különbségek nőttek, a nézeteltérések fokozódtak. A szolgálati időn túli „munkavégzésért” lehetőség szerint egy rendfokozattal való előléptetés is járt, ami sokak számára ösztönzőnek is bizonyult.

Ha pedig valaki már jó pár év „túteljesítést” mondhatott magáénak – komoly kitüntetésre tarthatott számot jelentős pénzüsszeggel, több havi illetménnyel, meg még jó néhány egyéb járandóságának pénzbeni kifizetésével engedték csak el – nem kis havi nyugdíjjal. No – azt megjegyezném – a fentiek nem a századparancsnoki, szakaszaparancsnoki beosztásokra voltak általánosíthatóak, általában íróasztaluk, meg jó meleg irodájuk volt az illetőknek. A költségvetésből futotta, a nemzeti jövedelem biztosította a Magyar Néphadsereg számára!

A fentiekben leírtakon kívül jutott bőven jutalmazásokra is, az átlagosak is legalább évente kétszer kiléphetek a tömött borítékokért, a döntés nem nagyon a végzett munka alapján történt meg, „aki kapott régebben, az következik most” elv dominált, vezérelte az odaítélőket. Az ünnepi rendezvények, a fogadások, a baráti találkozók, a párt-, KISZ-, szakszervezeti megmozdulások mind-mind csak emésztették a pénzt.

Fogyott a pénz, ürült az alakulatok „kasszája”, de se baj – jövőre kezdhethük előlről, minden tekintetben teljesen feltöltve, megpakolva – alkalmasint még meg is tűzdelve néhány különlegesnek számító kitüntetéssel, s az alakulat éve költségvetésére még rádobja pár millióval.

Számunkra ez akkor – szinte természetes volt – nem ke-restük, nem kutattuk mikéntjét, miértjét. Elfogadtuk, nem ránk volt bízva – nem tehattünk érte-ellene semmit sem!

Nagyapám, a kisöreg – mindkét világháborúban részt

vett, mindkét világháború harcterét megjárta. Szeretett politizálni – olyan pipázó, parasztember módjára véleményt alkotni, s a maga egyszerűségével megfogalmazva, azt ki is mondani.

Egyik alkalommal – filozofálgatásunk közben – mondta e remek hasonlatot, amelyet átgondolva, elemezve – nagyot, s igazat szólott az öreg obsitos:

...”Fiam! A mi honvédség – az egy fejőstehén! Ám, ha nem elletik meg – elapaszt, elfogy a teje – azt már csak csepegtet majd nektek...”

Drága Nagypámnak – az Isten nyugosztalja – igaza lett!

- *Olajbogyó* -

Szabó Józsefné

VÁNDORMADÁR

Útra kél a vándormadár
Apraja és nagyja
Messze elszállt hegyeken túl
Ahol szép Tavasz van
Vándormadár vidd el ami
Bánatunkat messze
Tedd le a nagy óceánnak
Kellós közepébe
Vándormadár hol megpihensz
Nézzél nagyon széjjel
Van-e ott béke az emberek szívében
Van-e ott boldog otthon gyermek
kacagással
Játszik-e a délibáb, a nap sugarában
Ha Tavasszal kivirágzik,
az akácfa lombja
Repülj vissza vándormadár
Vár a fészked újra
Énekeld a béke dalát
Amit magaddal hoztál
Meglásd milyen boldog lesz
Ez a kicsi ország.

Urbánné Kelemen Rózsa

SZÜRET

A forró nappalok egyre rövidülnek.
Sárguló lombok alatt már
- búcsút véve tőlük a nyár –
aranyló szőlő gömböcskék ülnek.

Puttonyos, lomha mozgású legények
baktatnak föl a hegyre.
Kiabálnak, dalolgatnak, egyre
kurjongatnak a kéklő égnek.

Pajkos, tarka ruhás menyecskék
nevetgélnek, dudorásznak –
ujjukra, s a borra vigyáznak,
csicseregnek, mint a fecskék.

Játszódnak, évődnek lankadatlan,
csurran a mézédés must.
Fölszabják, szelik a húst
délután már begyújtva a katlan.

Hajnalig ropják szakadatlan
zsibbad a láb meg az elme.
A jó munka ízével telve
mindenki hazatér boldogan, fáradtan.

BALÁZS ANTAL PILLANATAI

Júdás

(Válasz nélkül maradtam)

Felém repül az éj,
vadul csap le rám,
Szárnyai között alszom el,
tudom nincs tovább.
Nem viszek magammal semmit,
mire is használnám?
Ti, akik adtátok a pénzt, vagy
én azt elfogadva, ki az ostobább?

*

Élni akaró élet
Élni akar bennem jövőm, ami
volt már csak emlék,
Megtaláltam a jót, s ha lehet még
maradnék.

*

A tanulás: ismeretszerzés.
A tudás: kezdet és vég.
A tudást nem lehet megtanulni,
mert a tanulás az ősi tudás elfelejtésének
kényszere.

*

Kölcsey után szabadon

„Nyelvével él a nemzet”

*

Eszembe jutott rólad valami:
elfeledlek.

*

Hit: maga az ÚT,
Hiszékenység: rajta a sorompó.

Torda Zoltán

3.a osztályos tanuló verse

ÁLOM

Fekszem a meleg ágyamban,
S azt képzelem álomban,
Egyszer bajnok leszek,
De jó ez a képzelet!

Bajnoknak lenni csuda jó,
Ha valóra válna, volna jó,
De az álom csalóka manóka,
Mert megszólal a csörgőóra.

Flk

*A Rákóczi Lap-ban megjelent írásokból
válogatás*

KIÁLTÁS /2003 november/

Az Esélyegyenlőség Napja alkalmából, emlékezzünk az ötvenhárom évesen elhunyt Pozderka Jánosra. Saját sorai által világít rá a másság minden problémájára, fájdalmára, amivel élete során kellett szembesülnie. Talán ezeken a papírra vetett gondolatokon keresztül átérezhetjük a kiszolgáltatottság fájdalmas valóságát.

Pozderka János
A KIÁLTÁS

Emberek! Hozzátok szólok,
Akiknek természetes a mozdulat,
Ahogyan ajkatokhoz emelitek a csészét,
Vagy áldomásra a tele poharat.
Akik oly megszokottan, jártok-keltek,
Siettek, vagy sétáltok,
A langy tavaszi fényben.

Gondoljatok ránk! Kik évszámra rohadunk
Ember voltunk keserű levében!
Gondoljatok ránk! Ti kik szabadok vagytok!
Míg minket falak zárnak, láthatatlanok.
Kegyetlenebbül a néma tűzfalaknál.
Mert nem mozdul együtt a kéz s a gondolat,
Mert bábok vagyunk csak, gondolkodó tárgyak.
S bár van kezünk, lábunk, szemünk
és sorsunknál értelem.

Szeretnénk élni, miként a többi ember,
De mit ér mindez, ha testünk tehetetlen.
Ha lehull a kar, és erőtlenek a lábak
A testnek eleven, szűk börtönébe zártak.
Az élet koldusai, mi örök tartozók.
Hisz a kenyér, amit eszünk, az a másé.
A mozdulat, amivel mozdulunk, a másé.
A szeretet, ha él, az a másé!!!
Az életet mi kegyelemből kapjuk.
S nincs rá mód, hogy egyszer másnak adjuk:
Mi elnyomottak és elnyomók.

LELETEK ÉS ÁSATÁSOK I.

(Mit rejtenek Rákóczifalva homok dűnéi?)

Csalog Zsolt régész rendkívüli leletre bukkant a Kas-télydombi ásatás során. Az avar sírok között a 38. számú sírban két halott feküdt: egy fiatal férgi és egy lány. A két testet egymás felé fordítva, kezüket egymáséba kulcsolva helyezték a közös koporsóba, úgy, hogy arcuk, szájuk még a halál után is érintse a másikat. Idézzük Csalog Zsolt leírását: „Arcuk összeér, fogják egymás kezét. Húsuk már rég elolvadt, ruhájuk feloldódott a sírt kitöltő földben.

Csak néhány egyszerű ékszer a nő testén, a férfi ruházata-ból egy vascsat, s a csontok maradtak, amelyek két embert jelentenek és egy történetet, amelyet már nem tudunk megfejteni. Szerették egymást. Róluk nem kell beszélni a körben állóknak, ezt mindenki megérti.”

Az ezer éves álmát alvó szerelmespár figyelmeztet ben-nünket: ez a – és az összes többi – temető, nem tárgyakat, csatokat, késeket, edényeket rejt, hanem embereket, akik egykor ugyanúgy éltek és éreztek, mint mi.

Forrás: Dr. Tárnoki Judit

Ulviczki György

HALÁLOS SZERELEM

Enyhe tavaszi szellő suhant át a fák fölött. Lent a bokrok tövében, pompás virágillatú fűben egy fiatal pár töltötte boldog óráit az idilli tájban.

Nagyon szerettek ide kijárni a Tisza meredek partjára, hiszen itt találkoztak nemrég először. Volt is egy kedvenc helyük hatalmas tölgyfa alatt, mely évszázados koronájával uralta a környéket. Mély gyökerei a folyó iszapjába fúródtak, dacoltak az idővel (széllel, faggyal, hóviharral).

Itt szerettek lenni, mint Ádám és Éva. Mikor jött az alkony, és az árnyak összemosódtak, úgy bújtak ők is egymáshoz, s halkan duruzsoltak. Szerelmesek voltak, ölelkeztek vadul, mit törődtek azzal, hogy mi van körös-körül. Pedig jó lett volna, ha kicsit figyelnek, iszonyú vihar jött mind közelebb-közelebb. Haragos szél korbácsolta már föl a langyos Tisza vizét, s a hullámok mardosták a meredek partszegélyt. Ágak recsegték-ropogtak, falevelek sűrűn záporoztak.

Ők mit sem éreztek mindebből, hiszen a szerelem oly vak, s minden más megszűnik ilyenkor.

Aztán egy hatalmas villám pont a fába csapott, amittől az irtóztató erővel a földre rogyott. Éppen oda dőlt le, ahol a két ártatlan lélek feküdt, s a gyors halál így érte őket együtt. Szájuk, egész testük összesimulva, s iszappal vastagon beborítva feküdt hosszú évszázadokig. Sírboltjuk fedelét az idő megette, s rég elvitte a víz mindörökre.

A folyó szabályozásával e helyi is szárazra került, csak a szél hordta sokáig a homokot bőszerűl.

Így találhatták meg a kései utódok. Mikor kibontották, a régészek csodálattal nézték ezt a furcsa halott párt.

VÉGTELEN SZERELEM

Réges-régen volt egy fiatal lány, kinél szebbet nem láttak még a környéken, sem Rákóczifalván. Egyetlen hibája azért mégis akadt, szegény volt az istenadta. S mivel szép és okos volt, megtetszett a falu legmódosabb gazdája egyetlen fiának.

A két fiatal sokszor találkozott a falu artézi kútjánál, de csak csábos pillantásokra és köszönésre futotta kevés idejükből. Mindkettő sietett haza, hogy a rájuk bízott feladataikat teljesítsék. Így telt-múlt az idő, az ősz télbe, majd a tél tavaszba fordult. Kivirult az idő, mint az ő szerelmük. Már egyre sűrűbben találkoztak, s egyre jobban vágyakoztak arra, hogy kettesben legyenek. Egy nap a fiút apja a Tiszára küldte a lovas kocsival, hogy kaszálja le a parton a füvet, és szállítsa azt haza.

A kútnál találkoztak akkor is, és a lány boldogan ült fel a legény mellé a bakra. Az egész utat kézen fogva, végig beszélgették.

A Tisza-parton találtak egy öreg, vén fűzfűt, amelynek ágai a földig hajoltak, sátrat alkotva a bebújók felett. S ott, a vén fűzfa alatt a két fiatal szerelme beteljesedett. Ott feküdtek egymást átölelve a selymes fűtakarón. Nem vették észre sem a közelgő vihart, sem a Tisza vizének hirtelen emelkedését. A meredek partot a víz mosta, egyre erőteljesebben mosta. Épp jövőjüket tervezgették, mikor egy villám a fába csapott. Az aláomló fa a két fiatale maga alá temette. Ekkor hirtelen leomlott a part oldala, amely teljesen befedte az egymást ölelő szerelmeseket. Mikor az ár levonult,

szüleik a két fiatal keresésére indultak, ám semmit sem találtak. Sűrű könnyhullatások között koszorút tettek a széles folyó vizére, s ezt mondták: Végtelen szerelem volt az övék, mert mikor beteljesedett, a halál véglegesítette!

Holttestüket csak évszázadok múlva találták meg a Tisza-parton, ahol még mindig összefonódva tartották egymást, mint azon a végzetes napon.

Menyhárt János

A KETTŐS SÍR EGY ÚJABB TÖRTÉNETE

A hosszan elnyúló magas homokdombon egy katona állt magányosan. A langyos esti szellő lágyan fújta őszes haját. Kezét a földre támasztott bronzhegyű dárdáján nyugtatta, és hosszasan fürkészte a messzi tájat, ahol fölsejlett a Nagy Folyó melletti sűrű vadon.

Frissnek érezte magát, hiszen neki nem kellett egész nap a forróságtól elgyötört földeken dolgozni, mint a többieknek. Neki más feladat nem jutott. Őrizni a falu álmát, hiszen túl a folyón ott az ellenséges falu, akikkel haragban vannak ősidők óta. Rápillantott a nagy kerek fapajzsára, amely ott feküdt mellette a földön. Megborzongott. Eszébe jutott: az ellenség hosszú nyílveszői ellen ez a legbiztonságosabb védelem. Gyűlölte őket. Apró neszre riadt a csendhez szokott füle. Megfordult és látta, hogy egy alak a falul felől felé siet.

- Ó, ez a bolond öcsém! Már megint a lányhoz indul – gondolta magában.

Ekkorra már odaért hozzá a fiatal, magas, vékony, de izmos fiú. Nála nem volt fegyver, csak egy térdig érő tunika volt a ruházata.

- Már megint mész? – morogta a katona.

- Mazu, bátyám. Tudom, hogy nem szabad, de nem ér az életem semmit, ha nem láthatom Mirzát. – felelte a fiú csendesen.

- Nem bánom: menj, de hajnal előtt gyere haza, különben mind a ketten büntetést kapunk a Vének Tanácsától. Ugye, tudod?

A fiú arca felderült, és nevető arccal felelte:

- Vigyázok, bátyókám!

És már rohant is, ahogy a lába bírta, át a folyó felé a mocsár keskeny ösvényén.

Rövidesen a parthoz ért, és nem kellett sokáig várnia. Már látta, hogy egy könnyű csónak közeledik feléje, benne egy csendben evező fiatal lánnyal. A csónak nem vesztett a lendületéből és hosszan felfutott a part menti finom homokon.

Úgy repültek egymás felé, hogy a fiú egy pillanat múlva az öléhez kapta a karcsú, barna lányt és fölszaladt vele a folyó partoldalán a bokrok mögé. Egyetlen szó nélkül ölelték és csókolták egymást, fénylő szemekkel gyönyörködtek egymás boldogságtól ragyogó arcában. Míg végre megszólalt a fiú.

- Mirza, maradj velem örökre!

- Nem lehet, Pilagu. Tudod, hogy akkor újra háború lenne! – felelte halkan a lány.

Egyszerre rettentek meg mindketten. Egy halk koppánást hallottak a túlsó partról.

Odanéztek és elborzadtak a látványtól. Tucatszokkba szálltak be, páncéllal, sisakkal, ember nagyságú íjakkal felfegyverzett emberek.

A fiú megragadta Mirza kezét, és rohantak vissza az úton a falu felé, ahogy a lábuk bírta. A csónakok partot értek, és a fegyveresek halkán, libasorban, könnyed futással megindultak a falu felé.

- Mazuu!!! Bátyám!! – ordította futva a fiú.

- Verd fel a falut! Jön az ellenség!

A lány megbotlott. Lihegve nézett fel Pilagura.

- Nem bírom tovább!

- Bírnod kell!

Segítetek!

Pilagu nyújtotta a kezét és a lány fölemelkedett. És akkor...

A fiú annyit látott, hogy valaki megfeszít egy íjat. Egy halk pendülés. Egyszerre ütötte át őket a nyílvevő, valahol a szívük táján.

Úgy dőltek el egymás kezét fogva, mint két – ágaikkal összekapaszkodó – fiatal fa a viharban. A földön fekvő még egy utolsó csókot váltottak volna egymással, miközben egyre halványuló szemekkel nézték egymást.

Szörnyű csata dúlt a holttestük felett. Amikor az ellenség vezetőjét sok sebtől vérezve, de élve elfogták, az földre rogyva és lehorgasztott fejjel várta a kegyelemdőfést, éppen a szerelmespár holtteste mellett.

Mazu felemelte a fegyverét, és valami furcsa, soha nem érzett megrendülés vett rajta erőt.

- Élhetnénk mi is úgy, ahogy ők akartak – morogta, szinte csak magának. A fogoly döbbenten és érthetetlenül nézett föl rá.

- Elmehetsz! – vetette oda foghegyről Mazu.

Földbe szúrta a dárdáját és elfordult, hogy senki ne vegye észre a szemében kibuggyanó könnycseppeket.

Cüllögné Kerekes Csilla

KARÁCSONY KÖZELEDTÉVEL

A karácsony jellegzetes vanília-, narancs- és süteményillata keveredik a gyertya, a csillagszóró és a gyanta fanyar illatával. Mennyi szeretet, mennyi kedvesség meghintve egy kis misztikus titkolódzással.

Az advent első gyertyájával már szívünket is felkészítjük az ünnepre. Tervezzük az ünnepi menüsört, készítjük a mézeseket. Apró gyermekkezek segítenek a formázásban. Csillagocska, holdacska, szívecske, fenyőfácska. Itt-ott kicsit, de isteni finom. Aztán idős, munkában megfáradt reszkető kezek jönnek, és tekerik a töltött-káposztát, sütik a házi hurkát-kolbászt, és az elmaradhatatlan kalácsokat, réteseket, zserbókat. Együtt készülünk a legnagyobb ünnepre. A közösen tört dió, mogyoró, a nyáron eltett lekvár mind-mind erre a napra vár. Ilyenkor többet, és valahogy másként vagyunk együtt szeretteinkkel. Talán nem véletlen, hogy a leggyakoribb névnapok is ezekre a hetekre esnek. A családi disznótor hajnaltól késő estig összetartja a családot. Az utóbbi időkben egyes településeken már közös ünnepeket is tartanak. Van falu, ahol a lakosok összehordják a sok finomságot. Mindenki hoz valamit: egy marék szaloncukrot, egy tepszi süteményt, egy üveg mézet, egy kosár diót. A közösen díszített karácsonyfa fényei alatt a finom tea és forralt bor párájában meghittebb a beszélgetés rég látott barátainkkal, ismerőseinkkel.

A Szenteste fényei, a karácsonyfa ragyogása egész évben el kell kísérjen bennünket, hogy a rosszkedvű napokon is eszünkbe jusson: vannak szeretteink, barátaink, akik

számítanak ránk és mi számíthatunk rájuk, nemcsak az ünnepeken.

Ez az év végi ünnep az együtt töltött időktől válik meg-hitté és valóban ünnepivé.

*

Elkezdem mesémet, figyeljete jó! Volt egyszer egy kis fenyőfa a faluban valahol. Nőtt, növegett évről évre szépen, nem volt nála boldogabb a földkerekségen. A vén Föld már sokszor váltott télből tavaszba, s ő minden évben azt a napot várta. Apró gyerekek laktak a házban, melynek kapuját vigyázta. Gondos kezek nyesegették, formázták alakját, s tették csinosná számtalan ágacskáját.

Ágai közé már madarak fészkeltek, s lett búvóhelye egy egész állatseregnek. Megannyi rigó, cinege és fecske nyáron hús lombját kereste. Boldog volt ő nagyon, hisz annyi mindent látott: látott felnőni megannyi virágot. Színompások, illatosak, díszesek és szépek, látni öröm egy helyen ennyi sok-sok szépet.

Igazat szóltam, amit mondtam, úgy volt. A kis fenyőfa álma csak egy nap volt. Ez az a nap, melyből csak egy van egy évben, s csillogó fények gyúlnak az emberek szemében. Szeretet és béke házban és szívben, jóság és áhítat minden szerető szívben. Megmondom most már mi e fácska álma: karácsonyfa lenni egy süteményillatú házban. Mesémnek lassan végére érek, de ne várjatok boldog s felemelő véget! Gonosz kezek jöttek az éj leple alatt, cibálták és tépték, hogy ága alig maradt. Csinos és takaros formáját széttépték, senki nem tudja, miért tették. Irigység vagy átok volt-e tettük oka, sejtik-e, hogy mekkora bánatot okoztak?

Ez a kis fenyő csúfos maradványa emlékeztet örökké arra az éjszakára. Jóézésű emberek, kedves gyerekek siratják a fát, ki karácsonyfa nem lehetett. A gonosz kezek pedig, kik irgalmat nem ismertek, maradnak büntetlen, láthatatlan szörnyek.

Azt mondja az Írás: másét ne vedd el! Hogyan élnek a gonoszok ilyen lelki ismerettel?

Azt kérem most tőled, Te bűnös kéz gazdája, ne vedd szemed más fácskájára! Nem neked nevelik, gondozzák, formázzák, hagyd hát, hogy ők csodálják karácsonyi formáját!

Minden kis fenyőnek faluban és hegyen, azt kívánom: POMPÁS KARÁCSONYFA LEGYEN!

Ulviczki György
A FELESÉGEMNEK...

Mikor megláttalak, tudtam, hogy elvesztem...
szám elakadt szavakat nem leltem.
Szemem megmutatta a mosolygós arcodat,
hullámokba csavart gyönyörű hajadat.
Fülem érzékelte édes hangocskádat, mit oly
nagyon szeretek hallgatni, imádlak.
Orrom megérezte bőrödnek illatát, melytől
hátamon a borzongás futott át.
Kezem érintéséről parázslott a tested, s szavak
nélkül is tudtad mikor mit kell tenned.
Bizony még ma is oly hosszú évek multával,
Ha „úgy” nézel rám gyönyörű pilláddal,
hátamon a bizsergés átszalad
Vérem zubogva ömlik át a testemen,
s igyekszik lefelé hirtelen.
Vadul ölelem át karcsú derekadat, s
szerelemittasan csókolom a forró ajkadat.
Ezzel a hévvel betelni én már sohasem fogok,
Így szeretlek én örökké
Amíg csak élni tudok!

Téglás Pál

GONDOLATOK A HARANGSZÓRÓL

Húsvét tájékán magyar hazánkban sokan felemlegetik a médiában, köznapi beszélgetésekben is: „a harangok Rómába mentek!” Azt jelzik ezzel, hogy Krisztus halála fölött érzett gyászunkat a harangszótól mentes csöndesség is mutatja. Néhány rövid gondolat legyen a harangszóról.

1. Amikor a farmerkodó, gazdálkodó családokban a felnőtt családtagok messze a tanyaháztól végezték munkájukat, az ebéd időpontját, a munkaidő bevégeztét egy jókora vasdarab megkongatásával jelezték. Magam is emlékszem arra, hogy a háború alatt ilyen „kolompolásal” jelezték a bombázó repülőgépek közeledtét. Gyerekkorom iskolájában is egy síndarab ütögetésével közölték a 10 perc kezdetét és végét. A templomoknál is ez a jelzőfeladat volt az első a harangszó alkalmazásánál. Egy közveszély (tűzvesz, árvíz, háborús veszedelem) közeledtét messze hangzón kihirdette a harang. A püspök úr vagy egyéb papi méltóság érkezését is gyorsan közölte az emberekkel a harang szava.

2. Egy közösségben a halálozás mindig fontos eseménynek számított. A meghalt ember, rokon, falubéli végtisztelete azonnal a halál beálltával elkezdődött. Az imádságos lelkületű idős asszonyok rögtön mondták imáikat a meghalt lelki üdvéért. Ennek kezdetére a „lélekváltáscsendítés” figyelmeztetett. Mondták is, hogy kiért szól a harang. A harang elsiratta a halottat.

3. Figyelmeztető jelzés is volt a harangszó: Vigyázz, emberfia, félóra-egy óra múlva kezdődik a szentmise, igyekezz! Talán a templom előtt még ügyes-bajos dolgait meg tárgyalták a férfiak, a fiatalokról szót váltottak az

asszonynépek, de a beharangszó arra figyelmeztette őket: menjenek be a templomba, a közösség áhíthatára, a közösen végzett istentiszteletre.

4. Szinte teljesen elfelejtődött a vallásos emberek szokásvilágából az „idő elé harangozás”. Vagyis ha viharos idő, nagy zivatar közeledett, harangoztak: Istent kérve, hogy a számukra nagyon fontos terményeket jégesőtől, vilámcsapástól mentse meg. Ők nem csak kérni tudtak, de Isten jóságos szeretetét megtapasztalva, mindenkor hálát is adtak.

A harangok palástján némi felirat – rövid ima, ki, hol, mikor öntötte, ki volt az adományozó – mellett honi nyelven, vagy latinul gyakran ez is olvasható:

„Élőket hívogatom,
Halottakat elsíratom.
A zivatart szétzavarom.”

Csüllögné Kerekes Csilla

CSAK ÚGY ÍROGATOK...

Az Angyalok köztünk élnek

Fájdalmas sírás jelzi jöttüket, s a születés pillanatát felváltja a csendes megnyugvás, a puha, meleg fészek nyugalma. Egy édesanya életet adott, egy gyermek életet kapott, s elindulnak együtt egy hosszú úton. Az út tele van könnyel, bánattal, aggódással, féltéssel, de minden egyes könnycseppet felszárít a tiszta gyermeki szeretet. Az út elején még szorosan fogja, sőt szorítja kezünk, s retteg, hogy el ne engedjük. Léte, öröme, kacagása úgy változtatja meg életünket, ahogyan a tavaszi napsugár árasztja el a Földet, s lesz minden csupa fény, csupa ragyogás. Formáljuk, nyesegetjük, aggódunk, mert ott az örök kérdés: Vajon jól csináljuk-e? Vajon boldog lesz-e? Számptalan megválaszolatlan kérdés, hisz a válasz maga a gyermek, aki nő, okosodik, s egy napon azt vesszük észre, hogy már Ő aggódik értünk, s azért szorítja kezünk, hogy ne hagyjuk még egyedül, még menjünk egy kicsit együtt.

Angyalok Ők, akik köztünk élnek, beragyogják életünket, s akik kedvéért újra elkezdünk hinni a mesékben, ahol mindig győz a jó s meglakol a gonosz. Velük együtt olyan jó elmerülni a hitben, hogy több a jó mint a rossz, s szeretnénk, ha minél később szembesülne a valósággal. A valósággal, melyet elviselnünk, s megélnünk csak velük és értük érdemes. S, hogy néha-néha az angyalokból kisördög lesz? Nos ez is csak azt bizonyítja, hogy milyen nehéz és bonyolult feladat gyermeknek lenni. Mindig mindenkinek megfelelni, a szabályokat betartani, a kijelölt úton végigmenni, óvodába, iskolába járni, tanulni, sportolni,

szorgalmasnak lenni. Mind, mind, nehéz s bonyolult feladat, s ha itt-ott felmerül egy-egy akadály, nekik mindig tudniuk, érezniük kell, hogy mi ott vagyunk és segítünk. Mert számukra mi vagyunk a biztonság, a stabil alap, hogy az élet csapásait derékul állni tudják. Minden megvarrt, kijavított, összerakott, megragasztott játékkal azt üzenjük: Itt vagyok, rám számíthatsz!

Angyalok Ők, akiknek minden csínytevésüket megbocsátjuk, s minden mondatukat százszor ismételtetjük el, ha azok hozzánk szólnak valami kedveset. Lázás átvirrasztott éjszakákon könnyíteni fájdalmukat, forró testüknek enyhülést adni, az oltások és pirulák fájdalmát feledtetni nehéz feladat, de mindent feledtet egy-egy mosolyuk és sokszor kimondatlan hálájuk.

Angyalok Ők, akikért dolgozni sosem szűnünk meg, akikért élünk kötelességünk.

Nagy Gusztávné
FÁJDALOM,

Mond miért csúfoltál ki?
Mond miért? Hova lett a tiszta szereteted?
Tőlem elvetted befeketítetted.
Hamis meleget adtál, majd lefagyasztottál.
Kicsúfoltad mit adtam, kihasználtad.
Majd sebeimet felszakítottad, vérezni hagytad.
Mond, miért?

Azt a kis reményt te is elvetted tőlem.
Éreztem, hogy így lesz, mégis neked hittem.
Hamis ígéreted megsebezte újra szívem.
Te mindig is tudtad, hogy így lesz.
Ámítottál, csábítottál, hízeltől szavakkal kábítottál.
Mond! Én mikor bántottalak?
Cserben így mikor hagytalak?

Hogy tüzemet felélesztetted,
Majd örök sötétre üldözted.
Vajon lesz-e még tüzemet?
Lesz-e még valaki ki őszintén tisztán tud szeretni?
Nem teszi-e meg velem ő is ugyanezt?
Ha elvetted a reményt,
legalább a fényem hagytad volna meg.
Szívem újra fényes mond mikor lesz?

Sok sebből vérzik szívem, lelkem.
Lesz-e még valaki ki begyógyítja nékem?
Istenem adj erőt nékem!
Ne hagyj elveszni, sok sebből vérzek!
Tudom te ellened sok rosszat tettem.
Te mindig velem vagy mégis őrzöd létem.
Uram! Mikor lehet már hozzád mennem?

Nehéz a teher mit magamra szedtem,
Más úton jártam, eltévedtem.
Uram kérlek fogd a kezem!
Ne hagyj el, vezess engem!
Add nekem keménység helyett a bölcsességed, szelídséged.
Sötétség helyett a vezető fényed!
Látod én mindig csak tőled kérek,
Pedig cserébe semmit nem adok néked.
Fogadj el Uram így ahogy vagyok,
Ne hagyj egyedül, mert így meghalok.

Istenem!
Adj új szívet a megsebzőnek!
Új tiszta lelket az elveszettnek!
Tanítsd látni a láthatatlant,
Szívében szítsd fel szeretet tüzedet, a kifogyhatatlant!
Mutasd neki a helyes utat,
Bocsájtssd meg neki a sötét foltokat!
Javítsd meg az elrontott jót,
Adj neki vigasztaló szót!
Segítsd őt a te utadon járni,
A te tiszta ösvényedet soha el nem hagyni.

Pozderka János

A költő életében megjelent verses gyűjteményéből válogatás.

FÁZOM

Kinn szélvihar dúl, őrjöngve, zúgva,
cserepet hány, póznát csavar
S a sötétben, az ágyamon
Az emlékezet ül: és magam.

Kifütyülte a szobát a szél,
Sziszegve fúj be minden résen.
Emlékeim szélbe szórtam,
Mért cipeljem? Miért emésszen?

Fáradt s hunyt tűz már nem melegít,
Zsarátnoknak már nem ad lángot.
Hol kincseket őrizgettem,
S hogy eldobtam, most mégis fázok.

CSAVARGÓK DALA

Mi, akik az éjszakában
Mint űzött lelkek örök lázban
Bolyongunk, a fényt kerülve,
Őriz, rejt az éj sötétje.
Sokan vagyunk, és mégis félünk:
Magány köti gúzsba szívünk.
A szenvedések vizében ázva,
Megtörettünk, mint kender szára,
Megtilolva ezer sebtől,
Mefésülve száz tövistől,
Lett belőlünk durva pokróc.
Szeretet velünk soha nem volt
Nincs otthonunk, ránk nem vár senki,
Oly jó volna megpihenni.
De nincs megállás, tovább, tovább!
Az élet hajt, mint kemény korbács.
Sorsunk ne kérd, ki tudja azt
Akad-e szív, mely társul fogad
Ház, mely otthont ad nekünk,
Ágy, hol megpihenhetünk.
Hogy ne tört roncsokként sodródva, úszva,
Kénytelen, céltalan hányva partról, partra,
Űzve hullámoktól, tépve viharoktól,
Őrölve szú által, pusztulva magunktól,
Így múljék el életünk?!

Emberek! Hát hol a helyünk?!

A JÓK

A jók közöttünk járnak, ezért nem látjuk őket,
Csendesek, szerények, nem hivalkodók.
Ott vannak mindig, ahol szükség van rájuk
„Bolondok ezek” – mondják róluk mások –
„Nincs elég nekik? Más baja mit érdekel”

De ők mennek, lényükből fakad a jóság.
Belülről izzik, nem köpenyként hordják,
Mit bármikor levethetsz, ha kényelmetlen.

A harcot ők mindig végig vívják,
S bármilyen nehéz, soha föl nem adják,
És a kint mosollyal rejtve teszik, amit kell.

A GALAMB

A téren egy szobor áll, fején a galamb,
Mozdulatlanul ül, odafészkelte rég.
No lám csak, tűnődöm csendesesen magamban
Az illető hiába már ezért sem élt.

ETŰDÖK

Tűnődés

A fény mellett ott az árnyék,
Az élet mellett a halál.
Megperzsel a tűző napfény,
S bölccsé érlel a halál.

Hiány

Perzsel a nyár, a naptól izzó fehér kövek,
Hiányod árnyékát vetítik a partra,
Magányom partjára, s a felhőtlen égen már látom
Azt a felleget,
Mely reményem napját
Majd végképp eltakarja.

Hajszás

Egy hajszás volt csak... Egy könnyű barna hajszás,
Simított végig lágyan arcomon.
Kerestem – de többé nem találtam,
Eltűnt, mint egy álom, nyomtalan.

KETTŐ KÖZÖTT

Kettő között harmadik lenni,
Két malomkő között, mint porló búzaszem,
Szédítő magasban kötélként feszülni,
Ja el ne hibázza a kéz, a láb, a szem.

Tűz és víz közt gátkén állni,
S hideg fejjel nézni mindegyiket.
A hasznos lobogást pusztítónak látni,
Szóval választani ketté a vizet.

Hármas bilincsben már halálig zárva lenni,
Láncokkal lábamon futni köröket.
Tudva: öngyilkosság a láncokat széttörni,
És vércsepp minden perc, s napom rövidebb.

EGY KÖZELI ISMERŐS HALÁLÁRA

Sz. A. emlékére

Meghal a test. S a lélek? Ki tudja.
Az életért hát ez a büntetés?
Vagy jutalom talán?
Egyiknek sok, másnak túl kevés.

Az igazság, kit vaknak szült az anyja,
Csak egyszer mér egyenlőn: ha a halált osztja.
Csak türelmesen, sorba!
Ez mindenkinek jár.

Egyszer majd mindannyian felöltjük csendben,
S ott feszül rajtunk, ünneplősen, rendben,
A jólszabott h a l á l.

NŐK

Nők! Ti könnyűléptű, tavasz-arcú nők,
Bajt keményen állók, hitben nem törők,
Lágy, óvó kézzel gyermeket ölelők
Karcsú pálmatestek, súly alatt nővők.

Vállatokon nyugszik gyermek a férfi gondja,
Kezetekből soha nem fogy ki a munka.
Létünk alkotói. Ti örök főntartók,
Főnixként éltek, égve, megújulva
Naptűzhitekkel magasba szárnyalva,
Törekeny óriások, világot hordozók!

ÁLARCOT HORDUNK

Nem azok vagyunk, akiknek látszunk,
Álarcot hordunk, hogy ne fájjunk
A világnak és magunknak sem.

Sebünket gondosan eltakarjuk,
Kifelé mosolyos-víg arcunkat mutatjuk.
Szánó pillantás ne bámuljon új seben.

Görcsösen igyekszünk bölcsnek lenni
És fontosnak és jónak – hogy mögötte semmi?
Ki lát át e kusza életen?

Híguló hiteknek sodrában úszunk.
Társat sebzünk és társra vágyunk,
Madarakként szállnak napjaink sebesen.

Taszító mágnes örök magányunk
S mégis, mégis társra ha találunk
Uralkodni vágyunk, hódítón, győztesen.

GONDOLATOK

Mindannyian mások vagyunk, lásd ezt jól tudom,
S én megpróbállak megérteni téged
És másokat is.

De mintha mind süketek és vakok lennétek
Úgy hajjátok egyre konokul, makacsul:
„Mit akarsz még mondd? Még mire vágysz?
Van ételed, italod, van meleg szobád,
Kultúra, szórakozás, könyv, amennyi kell,
TV-ből színház, mozi, ki ér ennyit el.
Kinek jut még ennyi, s mindből a java?”
Így érveltek mind, s szavatok igaza
Ostorként sújt rám, hisz végül is igaz
Minden szó, mit mondtok – csak épp másként az.

Van étellem, italom – de a koldus jogán.
Más izzad azért, hogy fűtse szobám.
S a könyvek! Holt bölcsesség! Mi másnak élvezet,
- Csak ez maradván nékem – már végül gyűlölet
S csömör lesz talán, könyvek? Mit érnek?
Kinek már csak színjáték az élet,
Ám statiszta csupán és soha nem játszhat
A darabban, mit nem számára írtak,
Főszerepet.

Lásd így élek én, s az évek egyre szállnak,
Itt élek magamban, társas-egyedül,
Kényére kedvére sorsnak és világnak.
Fejem fölött lassan az őszi szél füttyül.

Mi lehet még hátra? A jót már mind megértem
Utódom sem lesz, hogy benne tovább éljek
De tudom: társaim a Földön millióan élnek
Hány kifosztott élet, elfagyott remények!
Hányan mondhatják majd közülünk, hogy: éltem
Emberhez méltóan, s nem hiába égtem
Fogyó gyertyaként, másoknak adva fényt,
Mert embervoltunkban ó hányszor megaláznak.
Öntudatlan, rejtve, néha nyíltan is.
Csendesen viseljük, mint szenvedő a lázat,
Panaszra nem nyílnak, némák a szájak
Ahol munka nincs, ott élet a jog, hamis.
De mégis: élünk, érzéseink épek
S a gondolatok, mint zúgó fecskeraj
Egyre csak fészüket: az értelmet kutatják.
Értelmét a létnek, szónak, gondolatnak,
Értelmet adni a néma, holt anyagnak
Hisz anyag vagyunk mi is, és a gondolat teremt
Emberré bennünket /vagy ember-állatokká/
Csak szellemünk győzhet, tehet szabadokká.
Nem igaz, hogy nincs cél! De megtalálni jaj
Egyedül az utat, iszonyú nehéz!
Mindenki maga ácsolja keresztjét
Melyen elkárhozik majd, vagy küzdve üdvözül,
Egyedül vagyunk! Vegyetek körül
Nyújtsatok kezet, ti épek, többiek!
Embernek születünk: lehessünk emberek!

A KÖLTŐ HALLGAT

A költő néz, lát, tűnődik és hallgat
S olykor-olykor felüvölt,
Ha nem bírja már elviselni
A lelki és a testi kint
Mert nemcsak a test lehet beteg
- Rozsdál a szív, rák csíráz –
De ha a lélek roncsolt, s a hit halott már
És semmi nincs, miben megfogódnál
E sebre hol van orvosság?

A költő néz, s amerre fordul
Fonákját látja mindennek.
A forrás vize ott fönt a hegyen
Még kristálytisztán csörgedez
Aztán növekszik, duzzad, árad
Már nem kis csermely! Már folyó!
De ahogy mindjobban nő: úgy sötétül
Vize szennytől sárguló
Élet-halál küzdelem ez,
Az élet harcol a holttal itt
Haldoklik, ahogy mind nagyobb lesz
A folyó végül legyőzetik.
S mire elér az óceánba,
Bűzös, holtvizű szennycsatorna
Lesz az egykor szép folyó.

A költő néz, s tudja: új forrás
Fakadt a múltban s fakad ma is.
A kezdet a vég, s a vég a kezdet

Az élet a halálból születik
Hisz gondold csak meg! Az óceánból
Vizét felszíva, megtisztítva
A Nap a Földnek visszaadja
Füvekre, fákra, forrásokba
Mag csírázik a rothadásból
Az élet nem hal, csak változik.

Nincs kivétel e körforgásból
Az ember és a történelem
Éppúgy része, belőle épült
Akár az ásványok a mélyben lenn
A lét megújul az időben mindig
Haladás? Vagy körforgás?
Mind a kettő, és egyik sem az.
Az élet, akár a spirál-ág,
Körbe fut – ám egyre nyúlik,
Meghaladja önmagát.

A költő hallgat, mert hiába szólna
Szavára már senki sem figyel.
Túlságosan naggyá lett már az ember!
Az értelem pusztítja az értelmet el.
És ehhez nem kell a szörnyű meg-halál
És háború sem, csak békés technika.
Megmérgeződik milliányi szerrel
Bölcsőjét rombolja, de nincs még otthona!

Mert bármilyen nagy is: még nem otthonos a Földön
Teljesen az ember. Még vannak éhezők
Megalázottak és megnyomorítottak

Fegyverek árnyékában létükért rettegők
S hol már jut – és nemcsak a testnek – táplálék elég
Ahol a szellem fénye gyullad és terjed
S könnyebbé válok már a lét.
De a lelkek mélységes tárnáiban
Ki tudja hány nem ismert szörny lapul még
És láncra fűzve tart rabul.
Földerítetlen szűz vidék
Minden lélek, titkaira
Ritkán derített még fényt az ész.

Ösztöneink ketrecbe zárt acsarkodó vadkutyák
Ugrásra készen, ha a ketrecajtó nyílik
S nem vesszük észre, ha mohón, éhesen
Mindent fölfalva, már szívünket tépik.

A költő lát, figyel, tűnődik és hallgat
Összegez jót, rosszat. Önmagában is.
Dönteni nem tud: hallgatni nem hallgathat
S ha szól, talán éppen akkor vétkezik.

RÉGIMÓDI SZONETT EGY HŰ BARÁTHOZ

Emlékszel még a régi, múlt napokra
Ó, azok a messze tűnt nyarak, hónapok
Amikor későig kint a kertben olvasgatva
Oly békésen ragyogtak rám a csillagok.

Tanultunk és játszottunk az alkonyi hűsben
Sakkban te voltál jobb, s én sokszor kikaptam
Ujjongtam, ha győztem – csak egyszer nem örültem,
Bár nem én voltam vesztes abban a partiban.

Már egyre ritkábban találkozunk s játszunk,
Sziklát görgetek, akár Sziszi-fusz
Valamire mindig készülődünk, várunk.

Csodákra? Nem, ily balgák már nem vagyunk
Ne siess idő! Oly gyorsan hova futsz?
Hisz végül is mind csapdádba hullunk.

TARTOZIK ÉS KÖVETEL

Élek, akár a lélek,
Olyan testtelen.
Testem terhét mások hordják,
Kínjukat érzem szüntelen.

Adós vagyok – minél tovább élek
Annál inkább telve adóssággal.
Adósom a sors – tartozik nekem
Egy étellel, és egy ifjúsággal.

GYÁVASÁG

Lépésnyire a végzettől,
mely itt ólálkodik folyvást körülöttem.
Kajánul lesve,
mikor csaphat le rám.
Állandóan a Lét és Nemlét partjai között
egyensúlyozva, elnyűtt, foszladozó idegeim kötelén.
Százszor, ezerszer, milliószor
föltéve mindig ugyanazt a kérdést:
„Mondd kinek használsz létezéseddel, azzal, hogy élsz?
Van ennek értelme, indoka egyáltalán?”
És százszor, ezerszer, milliószor
a válasz mindig ugyanaz:
„Senkinek nem használsz. Bármily paradoxon,
használni akkor tudnál
- két embernek legalábbis –
ha megszűnnél létezni.”
De hiába mind e logikus érvelés
Mit ér a tiszta józan ész?
Mit, ha tudod,
a neheze még csak ezután jön.
Ezernyi indával fon át meg át az ösztön,
s az élni akarás.
S nem bírod megtenni...
Átlépni a néma, zord határt.
Öncsaló bátorság? Szűkülő gyávaság?
Egy keserű fintor:
Gyáva vagy.

Ennyi az egész.

FELNŐTTKOR

Aki voltam egykor, már nem lehetek.
Az a gyanútlan gyermek
ki örökké valami másra, szebbre várt.
Ma már tudom: nincsenek csodák.
A jó tündérek szárnyát
sár fröcskölte be –
Nem bírtak szállni,
hát tőből levágták.
Tűzbe dobták
a bűvös varázspálcát.
S lettek álomtalan,
Józan emberek.

Csüllögné Kerekes Csilla

A versek cím nélküliek.

A szerző vagy nem akart címet adni műveinek, vagy már nem volt rá ideje, hamarabb elvitték az angyalok.

Ne sírj, ha nem látod a felhőktől a Napot
Ott fenn a magasban, szikrázóan ragyog.
Ha arcodat bánat szomorítja, s könnyed csorog
Baráti kéz kell, mely elűzi bánatod.

Az élet nagy játékos, hisz tudod!
Ha nem készülsz rá, lehet, hogy elbukod.
Kell egy kar, mely féltőn átölel,
Mely betakar, s nem enged el.

Egy jó szó, egy kedves mosoly,
Hogy érezd, valahova tartozol.
Segíti, félti léptedet s a sötétben is vezet,
Mert van, hogy visszalépni már nem lehet.

Ha nem látod, akkor is ott van veled,
Ne hidd, hogy elengedett.
Ezért ne bánkódj, ha felhő takarja a napot,
Csak tudd, hogy a felhők felett, mindig ott ragyog.

Álommanó jött sietve
Álomport hint kedveskedve.
Megül ott az ágyam szélén
Fejet hajt a párna csücskén.
Mesél csoda szépeket,
Lehozza a kék eget.
Minden szava drága kincs,
Mire felébredek nyoma sincs.
Pattan az ostor lépked az idomár,
Az oroslánfalka ugrásra készen áll.
Csendes a nézőtér, feszülten figyelnek,
Hevesebben ver a szíve minden gyerekeknek.

Fenn a manézsban csillogó ruhában,
Légtornászok ugranak bátran.
Feszül a háló, ring a kötél vége,
Egy rossz ugrás és örökre vége.
Sötét és homály fedi a porondot
Bűvész érkezik és emel kalapot.
Nyulak, madarak, galambok és csibék
Lassan ellepik a cirkusz nézőterét.

Feszülten figyelnek, nem zajong senki sem
A porond közepén egy bohóc ott terem
Mulatságos orra, égnek álló haja
Mindig mosolygós az egész arca.

Csetlik, botlik, csinál nagy kunsztokat
Tudja, a néző most rajta mulat.
Kacag kicsi és nagy, hangosan nevetnek
A bohóc barátja, minden kis gyerekeknek.

Sehol egy könnycsepp a porondon kívül
Minden kis arcocskán boldogság ül.
S a bohóc, kinek szíve remeg
Látja örülni a gyerekeket.

Ő is gyermekké lesz s nem figyel másra
Örömkönnyek peregnek arcára.
Nézz a bohócra vedd észre könnyeit
Csak a szeretet az, mi a bánaton átsegít.

amíg a vén Föld forog,
mindig lesznek Angyalok
mindig lesz, ki enni ad,
mindig lesz, ki megitat.

amíg a Nap keleten kél,
mindig lesz egy új remény.
mindig kell a bizalom,
mindig kell a fájdalom.

amíg szíved szeretni tud,
vigyáznak rád angyalok.
vigyáznak a szívekre,
vigyáznak minden léptedre.

Csak egy könnycsepp volt
ki felismerte bánatom,
s lassan legördülve
arcom ráncain
az asztalra csöppent
majd felszáradt,
de még előtte
búcsúzól pimaszul
csak ennyi mondott:
Este újra látlak...
A könnycsepp
a barátom,
naponta eljön,
megnézi hogy vagyok,
meghallgatja bánatom,
megcsillantja
gyöngyházfényű
mosolyát,
megsimítja lelkem,
rám kacsint,
aztán pajkosan,
gondom egy részét
hetykén
hátára kapja,
mint egy buborékot,
és elpárolog..

Kis Angyalkák

Egyszer volt, hol nem volt, egy gyermek megszületni készült.

Egy napon a gyermek így szólt Istenhez: „Azt beszélük, holnap leküldesz a földre. De hogyan fogok ott élni, hiszen olyan kicsi és védtelen vagyok.”

Isten azt válaszolta: „A sok angyal közül kiválasztottam egyet neked. Várni fog téged és vigyázni fog rád.”

„De... - mondta a gyermek – itt a Mennyszámban nem csinállok mást, csak énekelek és mosolygok. Erre van szükségem, hogy boldog lehessenek.”

Isten így szólt: „Az angyalod mindennap fog énekelni neked. És érezni fogod az angyalod szeretetét és boldog leszel.”

„És... - mondta a gyermek – hogyan fogom megérteni az embereket, ha nem értem a nyelvüket?”

„Az könnyű – mondta Isten – az angyalod meg fogja tanítani neked a legszebb és legédesebb szavakat, amiket valaha is hallani fogsz, és az angyalod türelemmel és gondossággal meg fog tanítani beszélni.”

A gyermek felnézett Istenre és így szólt: „És mit fogok tenni, ha veled akarok beszélni?”

Isten rámosolygott a gyermekre és azt mondta: „Az angyalod össze fogja tenni a kezeidet és megtanít imádkozni.”

A gyermek azt mondta: „Úgy hallottam, a földön rossz emberek vannak. Ki fog engem megvédeni?”

Az Isten megölelte a gyermeket és azt mondta: „Az angyalod óvni fog téged akkor is, ha ez az élete kockáztatásával jár.”

A gyermek szomorúan nézett és így szólt: „De mindig szomorú leszek, mert nem láthatlak téged.”

Isten megölelte a gyermeket: „Az angyalod mindig beszélni fog neked rólam és meg fogja mutatni, hogy hogyan juthatsz vissza hozzám, habár én mindig melletted leszek.”

Ekkor nagy békesség volt a Mennyben, de már hallani lehetett a földi hangokat.

A gyermek sietve megkérdezte: „Istenem, ha most mennem kell, kérek, árudd el nekem az angyalom nevét!”

Isten így válaszolt: „Az angyalod neve nem fontos. Egyszerűen csak így fogod hívni: „Anyuci!”

Balázs Antal

„EMLÉKEIM AZ ELFELEJTETT JÖVŐBŐL”

... A Föld ráncos arcán
fekélyes sebeit gyógyítja
a Világmindenség ősi keze,
évmilliárdokon át fénylő, bölcs tudat lázad,
harangkötél feszül a csendben.
Műanyagból épített természet oszló testén
égbe kapaszkodnak a fák,
gyökereiktől félnek, alattuk mohó kezeivel
virágot szed a pusztulás.
Bűzlő vért okádó, ragacsos felhők
szennyes mocskukban térdig járnak,
haláltócsákat kerülget az elűzött értelem,
nyomában terepszínű kopók, éjbe merülő árnyak.
Törött szárnyakon suhanó hamis varázs
a hátrahagyott örökség,
halmokba hordott csontokon virraszt a közöny,
üszkös gyertyák harcolnak a lecsurgó időben,
de egy sem ég.
A mélyből üvöltő harangokat
már nem hallja senki sem...
„Emlékeim az elfelejtett jövőből”

Koszorúm olvasd el majd egyszer,
IDEGEN!

ILYEN VOLTAM HOLNAP

Egy arc vagyok a sok közül,
ami velem történik... ez az élet.
Évezredes művészet halódó parazsát szítom.
Sorsomat kaptam,
eltévedt jelenben küszködő önmagammal kutatom
közös múltunk tükrét,
kell legyen ígéret.
Nem alkuszom! – Felszántott arcú bölcsek holnapja
legyen bírám, s ruhátlan lelkem velem a tűzbe.
Üveglángok hasítanak,
bizton tudom már,
elporlok az újért égve.

IKAROSZ SÍRJÁRA

Hívott az ismeretlen, törjek a Napba.
Parázsló testem rejtekében lángra kapott máglyám,
madarak ősi jussa szárnyalás,
magával ragadt sziklaszirtek fölött lobogva.
Nem volt bennem kétség, szétszórtam mindent,
szálltam az ég felé – dicsőség légi örvénye zengte
diadalmam:
Még, még, még! – egyre magasabbra.
Vigyázz! – Apám féltő szavai bennem eltévedt visszhangok,
a könyörgés kapaszkodó kezei végleg lehulltak rólam.
Szárnyaim dacos hatalma legyőzött mindent,
rémült felhőket magam alatt hagyva,
megmintázott szobrom olcsó borától
részeg gondolataim gőgjében tántorogva.
Baldachinos ágyamba kába ébredés,
tűzzel festett valóság,
kárhózatokra ítélt csalfa álmom lázadó romjaiban égve,
olvadt viaszban tehetetlen, kormos büszkeség.
Hűvöszöld karjaival ölelt végzetem, robajló hullámsír,
s lettem sós balzsamában halandó örök intelme.

TEREMTÉS

Vakon botorkál remegő képzeletem,
fekete kőfalú éj zuhan némán rám,
feneketlen, mámorító mélység kozmikus remegésében
tökéletes a mű, végtelenbe font örök körforgás.
Légben oszló árnyékomat hagyom atomjaira hullva,
álom sodor, testetlen varázslat,
a Világmindenség habjaiban állok.
Megbotlik agyvelőm, s szédülten térdre roskad,
galaxisok között szálló hullámokban
nem léteznek már távolságok.
Olvadt, bíbor ködök boldogan, ziháló bölcsőjében
letisztul a lét,
gyönyörűség, táncoló tűzvihar festi át
az égi óceán alázatos sötétjét.
Örömben sikoltó születés zengő villámakkordjai
szomjas visszhangok, ezerszín virágesőjét
illatozó fényeiben keresi.
Gondos kezek emelik egyre magasabbra,
fényzuhatagában kavargó, fehérén izzó lángruha,
tündöklő szikrakönnyek,
egy új csillag-gyermek dübörgő szívdobbanásai.
Diadalmas kábulattal suhanok,
magamra veszem Földön hagyott testem.
A határok nélküli időtlenség szivárvány fátyla lebben,
magammal hoztam titkokba zárt, rejtelmes világát.
Ébred velem a hajnal, kékje hajol fölém,
kinyitom szemeim.
A Teremtés vajúdó méhénél égetett végéig,
ilyen csodálatos boldogság.

XXI. SZÁZADI KÁLVÁRIA

Emlékekbe zárt örökkévalóság,
szelíd bárány, égbelépő jóság,
hatalmát féltő önteltség árulója
ezüstjeivel lelkiismerete elől bujkál.
Gyáva aki ítél, dicsőségét kezeiről mossa,
kettétört pálca megtette mit kértek:
elhagyott hős fekszik a földön.
Az ártatlan vérző sebeiben vájkál az örület,
koncra váró hangulat sorfala dühöng,
arcokba taposott tekintetek sűrű erdejében
cipeli keresztjét, vállaiba vág sorsa.
Megalázva támolyog végzete felé,
lelkében összekulcsolt kezek a szánalom.
Csend alatt a kalapács szöveget vérez,
kockán vesztett ruhátlanság zihál,
némán tűr kiszáradt ajka.
Testében a hideg vas szívével harcol,
szemein hajnalt váró nyugodt éj a fájdalom.
Fojtogató bánat,
milliók lobogó tűzkönnye szántja a kereszt útját,
a múlt gyermekére vár.
Jövőbe rejtett örökkévalóság...

MAGÁNYUTAZÓ

Nézem az időt, áll velem szemben,
 rám néz, s végigmér tűnődve.
Gránitarcú, fehér csillaghabjában végtelen koszorút fon,
benne múlok el,
 de még itt vagyok,
 vagy már sehol sem?
Örök szemének titkos tükrében
 lobogós fájdalommal kaparom síromat,
 kaparom egyre csak mélyebbre.
Meggyógyult, véres múlandóságom vetkőzik,
 és szédül fekete ájulással a néma-vak üregbe.
Akarat nélkül utazik porba hímzett csontszobrom,
 nyomtalan földi másom bolyongó emléke.

*A Rákóczi Lap Baráti Kör
ajánlja mindazoknak, akik szívügyüknek
tekintik a helyi „szép-megszólalásokat”.*

